για την αλληλεγγύη
στον αγώνα των παλαιστινίων
για αξιοπρέπεια, γη και ελευθερία

συνέλευση αναρχικών ενάντια στα αυτονόητα
του κόσμου της εξουσίας

צהל
צהל

Η «συνέλευση αναρχικών ενάντια στα αυτονόητα του κόσμου της εξουσίας» έχει ανοιχτό χαρακτήρα και σχηματίστηκε το φθινόπωρο του 2021 στην Αθήνα. Είναι μια αυτοοργανωμένη διαδικασία και ένα ανοιχτό κάλεσμα συλλογικοποίησης και αγώνα ενάντια σε κάθε «αυτονόητο» κυριαρχικό πυλώνα: το κράτος, τον καπιταλισμό, την πατριαρχία, τον εθνικισμό, τον ρατσισμό, τις θρησκείες, το θέαμα, τη θεσμική οργάνωση της κοινωνίας και κάθε διαχωρισμό που εισάγει η εξουσία.

Για επικοινωνία:
https://againstobvious.espivblogs.net/
email: against_obvious@espiv.net

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η Ιστορία παρουσιάζεται ως το επιστημονικό εκείνο πεδίο, που μας βοηθά μέσω της συστηματικής μελέτης του παρελθόντος να κατανοήσουμε περασμένες περιόδους που φθάνουν μέχρι και σήμερα. Όπως και κάθε επιστημονικό πεδίο στον καπιταλιστικό κόσμο, παρουσιάζεται με το μανδύα της ουδετερότητας και της αποστασιοποίησης, παρόλο που την ίδια στιγμή πραγματοποιείται από τους ιστορικούς μια αναδόμηση των γεγονότων, η οποία οδηγεί σε μια συγκεκριμένη -κάθε φορά- κυρίαρχη αφήγηση για το παρελθόν με σκοπό πάντα τη διαμόρφωση του παρόντος και του μέλλοντος[1]. Η Ιστορία, όμως, είναι το πεδίο αποτύπωσης του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού και κατ' επέκταση διαφορετικών προσεγγίσεων και αφηγήσεων[2]. Από αναρχική, ανταγωνιστική, απελευθερωτική σκοπιά θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε ότι στην περιοχή της Παλαιστίνης υπάρχει μια ιστορία κατοχικής πραγματικότητας 75 χρόνων από το ισραηλινό κράτος. Και με βάση αυτή την ανάγνωση καταλήγουμε στην αλληλεγγύη προς τους/τις παλαιστίνιους/-ες απέναντι στην εξόντωση και στον διαρκή εκτοπισμό τους και στο πρόταγμα για «αξιοπρέπεια, γη και ελευθερία».

Η Παλαιστίνη τον 4ο αιώνα, σύμφωνα με τους Eusebius & St. Jerome

Η περιοχή της Παλαιστίνης είναι το έδαφος εκείνο της Μέσης Ανατολής, που εκτείνεται χωρικά από τη Μεσόγειο Θάλασσα ως τον Ιορδάνη ποταμό και συνορεύει (όπως διαμορφώθηκαν τα σύνορα μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο) στον βορρά με τα κράτη του Λιβάνου και της Συρίας (στα βορειοανατολικά), με την Ιορδανία στα ανατολικά και την Αίγυπτο στα νοτιοδυτικά. Ιστορικά, ήδη από τον 2ο π.Χ. αιώνα αναφέρεται ως «γη των φιλισταίων». Το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής της Μέσης Ανατολής βρίσκεται στην κατοχή της οθωμανικής αυτοκρατορίας από τον 16ο αιώνα. Η χρήση της λέξης «Παλαιστίνη» αρχίζει να εμφανίζεται στις διεργασίες, που πραγματοποιούνται εν όψει της λήξης του Α'Π.Π. με την επικράτηση των συμμαχικών δυνάμεων της Αντάντ (Γαλλίας, Μεγάλης Βρετανίας κτλ), τη διαφαινόμενη διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, που βρισκόταν στο πλευρό των «Κεντρικών Δυνάμεων» (Γερμανία, Αυστροουγγαρία) και το σχηματισμό των αραβικών κρατών στην περιοχή.

Από μια εβραϊκή ματιά στην ιστορία, η ίδια περιοχή, θεωρείται η «*Γη της Σιών*» ή η «*Γη της Επαγγελίας*» και αποτέλεσε την περιοχή, στην οποία πέρασαν οι εβραίοι/-ες υπό την καθοδήγηση του Μωυσή μετά την περίοδο της σκλαβιάς τους στην Αίγυπτο. Κατά την περίοδο της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας οι εβραίοι/-ες θα εξαναγκαστούν σε διωγμό από την περιοχή και για εκατονταετίες στη συνέχεια θα βρίσκονται σε διάφορα σημεία ανά τον κόσμο. Οι εβραίοι/-ες αποτελούν ίσως το πιο εμφατικό παράδειγμα, όχι ενός «έθνους-κράτους», αλλά ενός «έθνους-θρησκεία» και στην πάροδο της ιστορίας θα δεχτούν σε ολόκληρο τον ευρωπαϊκό

1. Είναι πασίγνωστη η φράση «την ιστορία τη γράφουν οι νικητές», η οποία αποδίδεται ενίοτε στον Ναπολέοντα Βοναπάρτη και ενίοτε στον Ουίνστον Τσώρτσιλ.
2. «*Ο Χρονικογράφος που αφηγείται τα περιστατικά χωρίς να κάνει διακρίσεις μεγάλων και μικρών, ενεργεί σύμφωνα με την αλήθεια πως οτιδήποτε συνέβη κάποτε δεν μπορεί να θεωρηθεί χαμένο για την ιστορία. Στην πραγματικότητα, μόνον η απολυτρωμένη ανθρωπότητα είναι σε θέση να δεχτεί ολοκληρωτικά το παρελθόν της. Που σημαίνει: μόνο στην απολυτρωμένη ανθρωπότητα είναι δυνατό να αποδοθεί το παρελθόν της στην κάθε στιγμή του*». Θέσεις για τη φιλοσοφία της ιστορίας, Μπένγιαμιν Βάλτερ, Λέσχη Κατασκόπων 21ου αιώνα, Αθήνα, 2014

χώρο (που είναι το ιστορικό πεδίο γέννησης του ρατσισμού[3]) αναρίθμητους διωγμούς, στο πλαίσιο ενός φανατικού θεσμικού και κοινωνικού ρατσισμού (αντισημιτισμός[4]), με αποκορύφωμα όσα διαδραματίστηκαν στην κεντρική Ευρώπη από τον μεσοπόλεμο και την ανάληψη της εξουσίας από τους ναζί στη Γερμανία μέχρι το Ολοκαύτωμα.

Ολλανδοί/-ές εβραίοι/-ες περιμένουν να επιβιβαστούν σε τρένα που θα τους/ τις μεταφέρουν προς τα ανατολικά όπου η πλειοψηφία αυτών θα δολοφονηθεί σε κάποιο στρατόπεδο εξόντωσης των Ναζί.

Από τα μέσα του 19ου αιώνα υπάρχει ένα πρώτο κύμα μετανάστευσης προς την περιοχή της Παλαιστίνης, από εβραίους που είχαν υποστεί διωγμούς και πογκρόμ, κυρίως στην περιοχή της τσαρικής Ρωσίας. Στα τέλη του 19ου αιώνα αρχίζει να σχηματίζεται το σιωνιστικό κίνημα. Πρόκειται για ένα ριζοσπαστικό πολιτικό κίνημα -με θρησκευτική επικάλυψη-, που στόχευε στην εγκαθίδρυση του ισραηλινού κράτους στην ιστορική περιοχή της Παλαιστίνης, με κύρια μέθοδο τον εποικισμό και προοπτικά τον διωγμό των αράβων και την πλειοψηφική έως αμιγή παρουσία εβραϊκού πληθυσμού στην περιοχή. Το 1896 ο Θέοντορ Χερζλ, ούγγρος εβραίος, παρουσίασε το μανιφέστο του πολιτικού σιωνισμού με το βιβλίο του «Το εβραϊκό κράτος». Χαρακτηριστική είναι η αναφορά του: «*Η Παλαιστίνη είναι η ιστορική πατρίδα μας... Οι Εβραίοι θα γίνουν ένα τείχος της Ευρώπης απέναντι στην Ασία.[...] Θα γίνουμε ο προμαχώνας του πολιτισμού απέναντι στη βαρβαρότητα*»[5].

Ο σιωνισμός (εβραϊκός εθνικισμός) αποτέλεσε εκείνο το πολιτικό όχημα μέσω του οποίου, θα μπορούσε να πραγματωθεί η ιδέα της δημιουργίας του κράτους του ισραήλ και η «επιστροφή στη Γη της Επαγγελίας» και σύντομα άρχισε μετακίνηση εβραίων προς την περιοχή. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1903 ζούσαν εκεί 500 χιλιάδες άραβες/-ισσες και μόλις 25 χιλιάδες εβραίοι/-ες[6]. Ο σιωνισμός αρχικά ήταν μειοψηφική τάση ανάμεσα στους/στις εβραίους/-ες και μάλιστα είχε δεχτεί κριτική από τον ορθόδοξο ιουδαϊσμό, επειδή αντέβαινε τις αρχές του Ταλμούδ[7] (του βασικού κειμένου του ραβινικού ιουδαϊσμού), σύμφωνα με τις οποίες το εβραϊκό βασίλειο θα ανασυσταθεί μόνο με τον ερχομό του Μεσσία. Ο σιωνισμός χωρίζεται σε τρία κύρια ρεύματα: στον πολιτικό, στον εργατικό/σοσιαλιστικό και στον πολιτισμικό σιωνισμό, που

3. Παπαδημητρίου Ζήσης, «Ο ευρωπαϊκός ρατσισμός - Εισαγωγή στο φυλετικό μίσος», Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2000
4. Στο ίδιο, Σελ.71-86.
5. Herztl Theodor, «Το εβραϊκό Κράτος», Παπαδόπουλος, χ.τ., 2017
6. Fact Sheet: The Palestinian Nakba & The Establishment of Israeli Apartheid, Institute for Middle East Understanding (IMEU), www.imeu.org, 8/3/13
7. el.wikipedia.org/wiki/Ταλμούδ, ανάκτηση: Γενάρης 2024

παρά τις επί μέρους διαφορές τους, συνέκλιναν σε μια κοινή οπτική -με διαφορετικές αφετηρίες και διαδρομές- για μια εβραϊκή πλειοψηφία στην ευρύτερη περιοχή[8].

Λίγο πριν τη λήξη του Α'Π.Π. η Μεγάλη Βρετανία καταλαμβάνει την Ιερουσαλήμ (1918) και ουσιαστικά εγκαθιδρύεται η *Βρετανική Εντολή* στην περιοχή της Παλαιστίνης. Μόλις λίγο καιρό πριν, ο υπουργός εξωτερικών της Βρετανίας Άρθουρ Μπάλφουρ προέβη στην περίφημη ομώνυμη διακήρυξή του[9], που ουσιαστικά άνοιγε τον δρόμο για την ίδρυση του ισραηλινού κράτους. Είναι ακριβώς το σημείο, στο οποίο τέμνονται τα συμφέροντα της βρετανικής εξωτερικής πολιτικής με τις επιδιώξεις του σιωνιστικού κινήματος και γι αυτό προκρίθηκε η δημιουργία του ισραηλινού κράτους[10]. Στην κατανόηση εκείνης της ιστορικής περιόδου, δεν πρέπει να μας διαφύγει το γεγονός ότι υπάρχει πριμοδότηση της διάλυσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας (και των αυτοκρατοριών εν γένει) και της δημιουργίας ανεξάρτητων εθνικών κρατών. Ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή η χάραξη συνόρων και τα κράτη που προκύπτουν από αυτή, αφορούν στον διαμοιρασμό της περιοχής το 1920 μεταξύ Βρετανικής και Γαλλικής εντολής-επικυριαρχίας, μιας περιοχής με σπουδαία γεωπολιτική σημασία και άφθονα πετρελαϊκά κοιτάσματα.

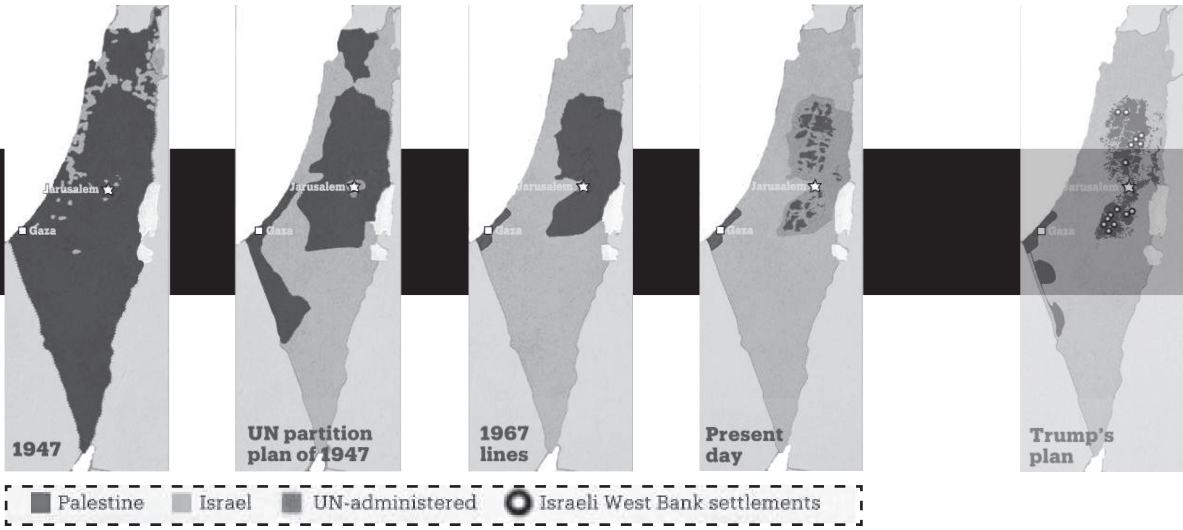
Η σιωνιστική μετανάστευση των εβραίων στην Παλαιστίνη οδήγησε στην εκθετική αύξηση του πληθυσμού τους στην περιοχή μιας και το 1941 αριθμούσαν πλέον σχεδόν μισό εκατομμύριο (σε σχέση με τις 25 χιλ. στις αρχές του αιώνα). Αυτό δημιούργησε τις πρώτες προστριβές ανάμεσα σε άραβες και εβραίους, που έλαβαν μάλιστα και ένοπλο χαρακτήρα εκατέρωθεν. Την περίοδο πριν την έναρξη του Β'Π.Π. (1936-39), ξεσπάει παλαιστινιακή εξέγερση απέναντι στη Βρετανική Εντολή, η οποία θα καταπνιγεί με τη βοήθεια των σιωνιστικών πολιτοφυλακών, που είχαν στο μεταξύ σχηματιστεί[11].

Ο Herzl φτάνει με πλοίο στις ακτές της Παλαιστίνης το 1898

8. Finkelstein Norman, Εικόνα και Πραγματικότητα της Ισραηλοπαλαιστινιακής Διαμάχης, Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, 2004, σελ 71-92
9. Στην ανοιχτή επιστολή προς τον λόρδο Ρόθτσιλντ ο Μπάλφουρ αναφέρει: «*η κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητος είναι ευνοϊκά διακείμενη στην ίδρυση εντός της Παλαιστίνης μιας εθνικής εστίας για τον εβραϊκό λαό και θα καταβάλει κάθε προσπάθεια προκειμένου να διευκολύνει την πραγματοποίηση αυτού του σκοπού, νοουμένου ότι τίποτα δεν θα γίνει που να μπορεί να πλήξει τα πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα των μη εβραϊκών κοινοτήτων στην Παλαιστίνη, ή τα δικαιώματα και το πολιτικό καθεστώς που απολαμβάνουν οι Εβραίοι στις υπόλοιπες χώρες*».
10. Warschawski M. And Taut G., «Τι είναι Σιωνισμός», Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 2003
11. Fact Sheet: The Palestinian Nakba & The Establishment of Israeli Apartheid, Institute for Middle East Under standing (IMEU), ό.π.

Λίγο μετά τη λήξη του Β'Π.Π. και υπό το βάρος του Ολοκαυτώματος (με την φρικτή εξόντωση πάνω από 6 εκατομμυρίων εβραίων) ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, στη γενική του συνέλευση, στις 29 Νοεμβρίου 1947, ψήφισε κατά πλειοψηφία την απόφαση με αριθμό 181, που διχοτομούσε την Παλαιστίνη σε δύο κράτη, το ισραηλινό και το αραβικό/παλαιστινιακό, με παράλληλο διαχωρισμό της Ιερουσαλήμ[12]. Η απόφαση αυτή για τη δημιουργία ισραηλινού κράτους αποτέλεσε κίνηση «αντισταθμίσματος» για τα κύματα αντισημιτισμού και τις αναρίθμητες φρικαλεότητες, που αποτέλεσαν κανονικότητα για πολλά κράτη με αποκορύφωμα τη φρίκη του Ολοκαυτώματος. Εξάλλου, μετά τον Β'Π.Π. τα αντιφασιστικά γαλόνια που επεδείκνυαν τόσο το δυτικό όσο και το ανατολικό μπλοκ κυριαρχίας σχετίζονταν με την απόπειρα συγκάλυψης και κανονικοποίησης των δικών τους φρικαλεοτήτων, των δικών τους ολοκληρωτικών δομών και καθεστώτων, της δικής τους εκμετάλλευσης, καταπίεσης και βαρβαρότητας.

Στις 14 Μαΐου του 1948 και μια μέρα πριν λήξει η κυριαρχία της Βρετανικής Εντολής στην Παλαιστίνη, το ισραηλινό κράτος κηρύσσει την ίδρυση και την ανεξαρτησία του. Πρωθυπουργός γίνεται ο εργατικός σιωνιστής Νταβίντ Μπεν-Γκουριόν. Μια μέρα μετά ξεσπάει ο πρώτος αραβοϊσραηλινός πόλεμος όταν συντονισμένες δυνάμεις 5 αραβικών κρατών (Αίγυπτος, Ιορδανία, Συρία, Λίβανος, Ιράκ) επιτίθενται προς το νεοσυσταθέν κράτος. Η συνθήκη αυτή ουσιαστικά σηματοδοτεί και τη «*Νάκμπα*» («Καταστροφή»), για τους/τις παλαιστίνιους/-ες, όταν οι σιωνιστικές πολιτοφυλακές επιτίθενται στον αραβικό πληθυσμό με συνέπεια το θάνατο χιλιάδων παλαιστίνιων, τον εκτοπισμό πάνω από 700 χιλιάδων ανθρώπων και την καταστροφή περίπου 500 παλαιστινιακών χωριών. Ο ισραηλινός στρατός («ισραηλινές αμυντικές δυνάμεις»-IDF) θα επικρατήσει απέναντι στον αραβικό συνασπισμό και τον Μάρτη του 1949 στη Ρόδο, θα υπογραφεί ανακωχή ανάμεσα στο Ισραήλ και τα αραβικά κράτη[13]. Σύμφωνα με αυτή το Ισραήλ θα καταλάβει το 77% του εδάφους της Παλαιστίνης (ενώ η συμφωνία του Ο.Η.Ε. το ‹47 περιλάμβανε το 56%), η περιοχή της Δυτικής Όχθης (του Ιορδάνη Ποταμού) θα περάσει στο βασίλειο της Ιορδανίας (πρώην Υπεριορδανία) και η περιοχή του όρους Σινά μαζί με τη Λωρίδα της Γάζας θα περάσουν στην Αίγυπτο. Κανένα παλαιστινιακό κράτος δεν δημιουργήθηκε παράλληλα, ενώ ενθαρρύνεται (και πραγματοποιείται) η μαζική μετανάστευση εβραίων στην περιοχή και ο εποικισμός των παλαιστινιακών εδαφών.

12. el.wikipedia.org/wiki/Ισραήλ, ανάκτηση: Γενάρης 2024
13. Πώς το Ισραήλ αντιμετώπισε πέντε αραβικά κράτη το 1948. Το σχέδιο του ΟΗΕ για διχοτόμηση της Παλαιστίνης, Η Μηχανή του Χρόνου, www.mixanitouxronou.gr, χ.χ.

Επόμενο κορυφαίο ιστορικό «στιγμιότυπο» είναι ο δεύτερος αραβοϊσραηλινός πόλεμος του 1967, ο λεγόμενος και «πόλεμος των 6 ημερών». Σε αυτόν, το Ισραήλ εκμεταλλεύτηκε τον ανταγωνισμό συμφερόντων των γειτονικών αραβικών κρατών, τον «εφησυχασμό» και την υποτίμηση των δυνατοτήτων των αντιπάλων (ακόμα και όταν το Ισραήλ κατέρριψε 6 συριακά μαχητικά πάνω από το συριακό έδαφος), καθώς και τον μη υπολογισμό από την πλευρά τους της σύμπλευσης του Ισραήλ με τα γεωστρατηγικά συμφέροντα του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας στη Μέση Ανατολή[14]. Σε αυτόν τον πόλεμο η νίκη του ισραηλινού κράτους ήταν συντριπτική και προσάρτησε τη Δυτική Όχθη από την Ιορδανία, τη Λωρίδα της Γάζας από την Αίγυπτο και τα υψώματα του Γκολάν από τη Συρία, επεκτείνοντας την εδαφική του κυριαρχία. Η ήττα των αραβικών κρατών στον «πόλεμο των 6 ημερών» ονομάστηκε «*Νάκσα*» («οπισθοχώρηση» ή «ήττα» στα αραβικά) και σηματοδότησε την προσφυγοποίηση ακόμα 300 χιλιάδων παλαιστινίων[15] κυρίως από την περιοχή της Δυτικής Όχθης. Η λήξη του πολέμου βρήκε το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ να υιοθετεί το ψήφισμα 242, που «καλούσε» το Ισραήλ να αποχωρήσει από τα εδάφη που κατείχε με αντάλλαγμα τον τερματισμό των διεκδικήσεων από άλλα κράτη[16]. Η επίκληση στη «διεθνή νομιμότητα», όπως περιγράφεται στο ψήφισμα είναι και ο λόγος που τόσο η Παλαιστινιακή Αρχή αργότερα, όσο και τα μεγαλύτερα τμήματα της αριστεράς διεθνώς διεκδικούν την επιστροφή στα σύνορα προ του 1967 για την Παλαιστίνη εξαιρώντας τη «Νάκμπα» (1948) και λησμονώντας ότι το λεγόμενο διεθνές δίκαιο είναι γραμμένο στη «γλώσσα» των κυρίαρχων και άρα είναι εύκολο να κουρελιαστεί στη βάση της ισχύος και των ευρύτερων γεωπολιτικών συμφερόντων.

Ισραηλινοί στρατιώτες ερευνούν Άραβες κρατούμενους καθώς οι ισραηλινές δυνάμεις καταλαμβάνουν την Ανατολική Ιερουσαλήμ στις 8 Ιουνίου 1967.

Στιγμιότυπο από τον Πόλεμο των έξι ημερών, 1967

Η «τρίτη πράξη» των αραβοϊσραηλινών πολέμων θα έρθει το 1973 με τον λεγόμενο πόλεμο του Γιομ Κιπούρ (η μεγαλύτερη εβραϊκή γιορτή στις 6 Οκτώβρη), όπου υπάρχει συντονισμένη επίθεση από αιγυπτιακές και συριακές δυνάμεις στη Χερσόνησο του Σινά και στα υψώματα του Γκολάν αντίστοιχα, σε μια προσπάθεια να ανακτηθούν τα εδάφη από τον προηγούμενο πόλεμο. Η επίθεση αυτή στην πραγματικότητα απέτυχε, παρόλο που έφερε κάποιες προσωρινές νίκες στην πλευρά των αραβικών κρατών. Το Ισραήλ ακολούθησε μια διπλωματική τακτική,

14. Finkelstein Norman, Εικόνα και πραγματικότητα της ισραηλο-παλαιστινιακής διαμάχης, σελ 243-282
15. Συνεντεύξεις με ριζοσπάστριες Παλαιστίνιες γυναίκες, εκδ. Καμιονέτα, Γιάννενα 2023, σελ 157
16. el.wikipedia.org/wiki/Πόλεμος_των_Έξι_Ημερών, ανάκτηση: Γενάρης 2024

όπου παρουσιάστηκε ως η «συναινετική» πλευρά. Με τη συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ το 1978, «επέστρεψε» τη Χερσόνησο του Σινά στην Αίγυπτο και ουσιαστικά έκλεισε οριστικά μια ανοιχτή απειλή στα νότια σύνορά του.

Το 1982 το ισραηλινό κράτος θα εισβάλει στον Λίβανο πραγματοποιώντας την επιχείρηση «Ειρήνη για τη Γαλιλαία», με πρόσχημα την απόπειρα δολοφονίας του ισραηλινού πρέσβη στην Αγγλία, αλλά με πραγματικό στόχο να διαλύσει τις στρατιωτικές και πολιτικές δομές της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης(P.L.O.) στον νότιο Λίβανο[17](όπου διατηρούσε και το αρχηγείο της). Κατά την επίθεση σκοτώθηκαν πάνω από 20 χιλιάδες άνθρωποι και αποχώρησαν οι παλαιστινιακές οργανώσεις από τη Βηρυτό. Μετά την αποχώρηση, είχαμε μια από τις πιο βάρβαρες σελίδες της αιματοβαμμένης ιστορίας, όταν υπό την καθοδήγηση και εποπτεία των ισραηλινών δυνάμεων (με αρχηγό τον μετέπειτα πρωθυπουργό του Ισραήλ Αριέλ Σαρόν), φανατικοί χριστιανοί φαλαγγίτες του λιβάνου, εισβάλλουν στους παλαιστινιακούς προσφυγικούς καταυλισμούς της Σάμπρα και της Σατίλα και σφαγιάζουν πάνω από 3 χιλιάδες ανθρώπους. Οι ισραηλινές δυνάμεις παρέμειναν στον νότιο Λίβανο μέχρι το 1999.

Στον απόηχο της Πρώτης Ιντιφάντα (1987-93) υπογράφονται οι συμφωνίες του Όσλο (1993, 1995) ανάμεσα στο ισραηλινό κράτος και την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης ως συγκερασμός δύο παραγόντων, από τη μια της «πτώσης» του ανατολικού μπλοκ και από την άλλη του διεθνούς παράγοντα για μερική εκτόνωση του παλαιστινιακού. Οι συμφωνίες αποτύπωσαν το συσχετισμό δύναμης και η πλάστιγγα έγερνε φυσικά προς την πλευρά του Ισραήλ[18], όμως δεν έτυχαν αποδοχής ούτε από την πλευρά των παλαιστίνιων (που στην πλειοψηφία τους κατηγόρησαν τον Αραφάτ για υποχωρητικότητα απέναντι στο Ισραήλ), ούτε των ισραηλινών (μάλιστα το 1995 ο πρωθυπουργός του Ισραήλ Γιτζάκ Ράμπιν δολοφονήθηκε από ακροδεξιό εβραίο στο Τελ-Αβίβ, αποχωρώντας από συγκέντρωση για την υποστήριξη των συμφωνιών). Οι συμφωνίες αυτές αποτέλεσαν μια πολιτική επιλογή τη δεδομένη στιγμή, με την εξαγγελία της δημιουργίας -στο μέλλον- παλαιστινιακού κράτους. Αυτό όμως δεν έγινε ποτέ πραγματικότητα, αλλά αντίθετα ενίσχυσε την κατοχική πραγματικότητα και το καθεστώς απαρτχάιντ για τους/τις παλαιστίνιους/-ες. Ειδικά η δεύτερη συμφωνία του Όσλο ουσιαστικά επέτρεπε στο Ισραήλ να μην παραιτείται από τα «υφιστάμενα δικαιώματά του» στις περιοχές[19].

1η Ιντιφάντα (1987-1993)

17. Για να δείτε τι θα συμβεί στη Γάζα, δείτε τι έγινε στον Λίβανο το 1982, Η Ναυτεμπορική, www.naftemporiki.gr, 15/11/23
18. Μεσανατολικό: 25 χρόνια από τη Συμφωνία του Όσλο, Η Καθημερινή, www.kathimerini.gr, 13/9/18
19. Finkelstein Morgan, ο.π., σελ. 318

Τον Μάρτη του 2004 δολοφονείται στη Γάζα ο ιδρυτής και ηγέτης της Χαμάς Αχμέτ Γιασίν. Τον Νοέμβρη του 2004 πεθαίνει ο Γιασέρ Αραφάτ, ισόβιος ηγέτης της P.L.O. και μετέπειτα της παλαιστινιακής αρχής. Τη θέση του προέδρου της παλαιστινιακής αρχής αναλαμβάνει ο «εκλεκτός» της δύσης και μέχρι σήμερα πρόεδρός της Μαχμούτ Αμπάς.

2η Ιντιφάντα (2000-2005)

Κατά τη διάρκεια της Δεύτερης Ιντιφάντα (2000-2005), το ισραηλινό κράτος ξεκινάει την κατασκευή του τείχους του διαχωρισμού των 750 χλμ στη Δυτική Όχθη (2003), ενσωματώνοντας επιπλέον χωριά και καλλιεργήσιμες εκτάσεις παλαιστινίων. Το 2006, στον απόηχο της Δεύτερης Ιντιφάντα, πραγματοποιούνται εκλογές στην Παλαιστίνη για τη συγκρότηση του Παλαιστινιακού Νομοθετικού Συμβουλίου, τις οποίες κερδίζει η Χαμάς[20]. Το αποτέλεσμα οφείλεται στην υποχωρητικότητα της Φατάχ προς το Ισραήλ, στο καθεστώς της διαφθοράς της στη διαχείριση των κονδυλίων της διεθνούς βοήθειας και στην ενεργή υποστήριξη της Χαμάς στον αντιστασιακό αγώνα μαζί με το κοινωνικό της έργο στη Λωρίδα της Γάζας (συσσίτια, σχολεία, νοσοκομεία) από την εποχή της συγκρότησής της το 1987. Η Φατάχ (που ελέγχει την παλαιστινιακή αρχή) δεν αναγνωρίζει το αποτέλεσμα. Οι Η.Π.Α. καλούν τη Χαμάς να εγκαταλείψει τον ένοπλο αγώνα, να αναγνωρίσει το κράτος του Ισραήλ και να αποδεχτεί όλες τις προηγούμενες συμφωνίες που έχουν υπάρξει. Η Φατάχ εκδιώκει την Χαμάς από την Δυτική Όχθη, φυλακίζει στελέχη της και καταστρέφει τα γραφεία της. Ο Αμπάς απολύει την κυβέρνηση του Ισμαήλ Χανίγια (Χαμάς) και βάζει στη θέση του τον Σαλάμ Φαγιάντ (με τις ευλογίες των μεγάλων δυνάμεων), που είχε χρηματίσει χρόνια στέλεχος της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Δ.Ν.Τ. Αντίστοιχα, η Χαμάς ανατινάζει τα γραφεία της Φατάχ στη Λωρίδα της Γάζας, αφοπλίζει τα μέλη της και εκδιώκει τα στελέχη της από τη Γάζα. Το ισραηλινό κράτος συλλαμβάνει και φυλακίζει βουλευτές της Χαμάς ως μέλη τρομοκρατικής οργάνωσης. Έκτοτε, δεν έχουν γίνει ξανά εκλογές, ενώ το Ισραήλ αποδέχεται τον Αμπάς ως «προνομιακό» συνομιλητή του. Ο ανταγωνισμός της Φατάχ και της Χαμάς στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη μπορεί να διαβαστεί μόνο ως ανταγωνισμός εξουσιών.

20. Οι εκλογές που οδήγησαν στην κατάληψη της Γάζας από την Χαμάς, Η Ναυτεμπορική, www.naftemporiki.gr, 24/10/23

Βγαίνω απ’ τις βροχές
Βγαίνω απ’ τη γαλάζια αστραπή, απ’ τον αγέρα, τον τυφώνα.
Βγαίνω απ’ την πληγή που άνοιξε μια ρουκέτα στον κόρφο ενός τοίχου.
Βγαίνω από των πηγαδιών τη δίψα.
Βγαίνω από γιοφύρι που αντιστέκεται στο πρόσωπο του ανέμου.
Βγαίνω από αμυγδαλιές που στης φωτιάς αντιστέκονται το πρόσωπο
Βγαίνω απ› την υπογραφή του διοικητή στην άδεια,

Σαμιχ Κασεμ, “Παλαιστινιακή ποίηση”
Αθήνα, 1987
γενική ένωση παλαιστινίων φοιτητών ελλάδας

ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

απ’ τη σκιά των γκλομπ των αστυνόμων βγαίνω,
απ’ το μαντήλι που δε γνώρισε παρά μονάχα δάκρυ,
απ› το χορτάρι της κλεμμένης γης,
από το μίσος στο καμένο χείλι,
απ› την αυθόρμητη διαδήλωση,
από το πετροβόλημα, στο πρόσωπο του άγριου ανέμου βγαίνω,
από το άχτι του συντρόφου,
από τη σάρκα σου κι από το φόβο σου βγαίνω...

Σε ποιο θεό θα καταφύγεις

Όλα αυτά τα χρόνια δεν έχει σταματήσει η ισραηλινή επιθετικότητα μέσω των εποικισμών στη Δυτική Όχθη, ούτε οι επιθέσεις και βομβαρδισμοί στη Λωρίδα της Γάζας[21]. Ενδεικτικά, το ισραηλινό κράτος εξαπέλυσε στη Λωρίδα της Γάζας την επίθεση με την ονομασία «επιχείρηση καυτό μολύβι» (2008-09) όπου σκοτώθηκαν πάνω από χίλιοι άνθρωποι, την «επιχείρηση στύλος από σύννεφο» (2012), την «επιχείρηση προστατευτική αιχμή» (2014) με 50 μέρες βομβαρδισμών και πάνω από 2 χιλιάδες νεκρούς.

Ο Muhammad Amira, παλαιστίνιος αγρότης και ακτιβιστής, ανεβασμένος σε μια σκάλα παρακολουθεί την άφιξη ισραηλινών στρατιωτών που έρχονται να ανοίξουν την πύλη εισόδου προκειμένου να μπορέσει να μεταβεί στα χωράφια του που βρίσκονται στην άλλη μεριά του τοίχους.

Το 2018 (από τον Μάρτη μέχρι και την επέτειο της «Νάκμπα» στις 15/5) οι παλαιστίνιοι/-ες διοργάνωναν κάθε Παρασκευή διαδηλώσεις που «αμφισβητούσαν» την περίφραξη της Λωρίδας της Γάζας. Οι διαδηλωτές διεκδικούσαν τον τερματισμό του αποκλεισμού της Γάζας και την επιστροφή των προσφύγων στους τόπους τους. Οι ισραηλινές δυνάμεις απάντησαν με πραγματικά πυρά, πέρα από ασφυξιογόνα και δακρυγόνα με αποτέλεσμα πάνω από 260 νεκρούς και 30 χιλιάδες τραυματίες[22].

21. el.wikipedia.org/wiki/Επίθεση_στη_Λωρίδα_της_Γάζας_(2008-2009), ανάκτηση: Γενάρης 2024
el.wikipedia.org/wiki/Ισραηλινή_Επίθεση_στη_Λωρίδα_της_Γάζας_(2014), ανάκτηση: Γενάρης 2024
22. Gaza’s Great March of Return protests explained, Huthifa Fayyad, www.aljazeera.com, 30/3/19

Το 2021, ισραηλινοί έποικοι και δυνάμεις ασφαλείας εισέβαλλαν στο τέμενος Αλ-Ακσά στην κατεχόμενη ανατολική Ιερουσαλήμ και άνοιξαν πυρ απέναντι στους/στις παλαιστίνιους/-ες που διαδήλωναν εναντίον τους με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν γενικευμένες ταραχές στα κατεχόμενα ενώ εκτοξεύτηκαν ρουκέτες από τη Γάζα προς το Ισραήλ. Ο ισραηλινός στρατός απάντησε βομβαρδίζοντας τη Λωρίδα της Γάζας για 11 συνεχόμενες μέρες στην «επιχείρηση φρουροί των τειχών». Σε αυτή την επιχείρηση σκοτώθηκαν πάνω από 250 άνθρωποι[23].

Σε πολιτικό επίπεδο μια καθοριστική εξέλιξη των τελευταίων ετών, ήταν η εξομάλυνση των διεθνών σχέσεων ανάμεσα στο ισραηλινό κράτος και άλλες αραβικές δυνάμεις, όπως τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Μπαχρέιν και εσχάτως τη Σαουδική Αραβία. Η διακήρυξη που υπογράφηκε στην Ουάσινγκτον ανάμεσα στο κράτος του ισραήλ και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα στις 13/8/20 με την βιβλική ονομασία «συμφωνίες του Αβραάμ»[24] (για να προσδώσει και θρησκευτικό κύρος), ουσιαστικά άνοιγαν το δρόμο για διακρατική συνεργασία στους τομείς της τεχνολογίας, της οικονομίας, της αεροπορίας κτλ. Στη συμφωνία «προσχώρησε» ένα μήνα αργότερα το Μπαχρέιν και αργότερα το Μαρόκο και το Σουδάν. Τρία χρόνια μετά και λίγο πριν τα γεγονότα της 7ης Οκτώβρη 2023 επιχειρήθηκε η προσέγγιση του Ισραήλ με τη Σαουδική Αραβία για διεύρυνση των συμφωνιών, με πρωτοβουλία των ΗΠΑ, ως μια κίνηση αντισταθμίσματος απέναντι στη γεφύρωση των σχέσεων της Σαουδικής Αραβίας και του Ιράν.

Τελευταίο -μέχρι στιγμής- επεισόδιο στην ιστορική διαδρομή είναι φυσικά η επίθεση που εξαπέλυσε στις 7 Οκτώβρη 2023 από τη Λωρίδα της Γάζας η Χαμάς (και άλλες παλαιστινιακές οργανώσεις) και ακολουθήθηκε από πλήθος κόσμου, σε στρατόπεδα, φυλάκια, οικισμούς εποίκων (με θανάτους και άμαχων μεταξύ άλλων) με την ονομασία «πλημμύρα του Αλ-Ακσά». Η επίθεση αυτή φαίνεται πως ήρθε ως απάντηση στις διεθνείς εξελίξεις που φαίνονταν να βάζουν την παλαιστινιακή υπόθεση στο περιθώριο αλλά και λόγω της συνεχιζόμενης επιθετικότητας των ισραηλινών δυνάμεων στην περιοχή της Γάζας και της αύξησης των εποικισμών στη Δυτική Όχθη. Από την πλευρά του ισραηλινού κράτους έχει υπάρξει η πιο βίαιη επίθεση προς τη Λωρίδα της Γάζας (και όχι μόνο), με περίπου 30 χιλιάδες νεκρούς μέχρι στιγμής (σε μόλις 3,5 μήνες), εκατοντάδες χιλιάδες τραυματίες, εκτοπισμένους και πλήρη κατεδάφιση κάθε υποδομής του βόρειου τμήματος της Γάζας. Ακόμα και μετά από αυτή την φρικτή επίθεση από την πλευρά του Ισραήλ, οι παλαιστίνοι/-ες συνεχίζουν να αντιστέκονται απέναντι στον αφανισμό τους, ενώ λίγο πριν φύγει το 2023 οι σημαντικότερες παλαιστινιακές οργανώσεις δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν να αντιστέκονται ενάντια στην ισραηλινή επιθετικότητα στη Λωρίδα της Γάζας[25].

Το μεγαλύτερο κομμάτι της Λωρίδας της Γάζας μετά την 7η Οκτώβρη ισοπεδώθηκε από τους βομβαρδισμούς του ισραηλινού στρατού.

23. Remembering Israel's 2021 onslaught on Gaza, www.middleeastmonitor.com, 6/5/22
24. Ερώτηση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο - E-006093/2020, www.europarl.europa.eu, 30/11/20
25. Our Palestinian Vision – Leadership of Palestinian Resistance Groups Issue Joint Statement, www.palestinechronicle.com, 23/12/23

Το 1964 ιδρύθηκε η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (Ο.Α.Π. ή P.L.O. το αγγλικό αρκτικόλεξο). Η Ο.Α.Π. είναι εθνικοαπελευθερωτική οργάνωση-«ομπρέλα», που είχε ως δηλωμένο στόχο την απελευθέρωση της ιστορικής περιοχής της Παλαιστίνης μέσω του ένοπλου αγώνα. Η Ο.Α.Π. αποτέλεσε την οργάνωση που αναγνωρίστηκε από πολλά κράτη διεθνώς ως ο εκπρόσωπος των παλαιστίνιων. Είχε αρχικά έδρα στην Ιορδανία, αλλά μετά τον λεγόμενο «Μαύρο Σεπτέμβρη» το 1970 το ιορδανικό καθεστώς εκδίωξε από τα εδάφη την παλαιστινιακή οργάνωση. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στο Λίβανο, όπου αποχώρησε εκ νέου το 1982 μετά την επέμβαση των ισραηλινών δυνάμεων στα περίχωρα της Βηρυτού.

Κύρια ηγεμονεύουσα οργάνωση στο εσωτερικό της Ο.Α.Π. είναι η Αλ Φατάχ, του γνωστού παλαιστίνιου ηγέτη Γιασέρ Αραφάτ, η οποία είχε στρατιωτικό προσανατολισμό, αλλά ήδη από τη δεκαετία του ‹80 υποστήριζε το σχέδιο δημιουργίας των δύο κρατών. Η Φατάχ υποστήριξε τις συμφωνίες του Όσλο (1993, 1995) και αποτέλεσε τη «ραχοκοκαλιά» της Παλαιστινιακής Αρχής μετά από τις παραπάνω συμφωνίες. Η Παλαιστινιακή Αρχή είναι θεσμικό όργανο, πρόπλασμα κρατικού μηχανισμού και εδρεύει στην Δυτική Όχθη την οποία ελέγχει. Ο έλεγχος αυτός έχει να κάνει από τη μία με την εσωτερική αστυνόμευση του παλαιστινιακού πληθυσμού (σώματα ασφαλείας, κρατητήρια, τήρηση της τάξης, μεσολαβητικός μηχανισμός για τις ισραηλινές στρατιωτικές δυνάμεις) και από την άλλη με τη διαχείριση κονδυλίων από το εξωτερικό (εκείνα που επιτρέπει να μεταφέρονται το ισραηλινό κράτος) για τη διευθέτηση της όποιας κοινωνικής πολιτικής. Τις δεκαετίες του 1990 και του 2000, έγινε προφανές ότι υψηλόβαθμα στελέχη της καπηλεύτηκαν σημαντικά ποσά από τη διαχείριση αυτών των κονδυλίων για τον προσωπικό τους πλουτισμό. Η Φατάχ διατηρεί την εξουσία στη Δυτική Όχθη ακόμα και μετά την απώλεια των εκλογών το μακρινό πλέον 2006 από τη Χαμάς.

Το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (P.F.L.P.) είναι μια μαρξιστική-λενινιστική αντιστασιακή οργάνωση, η οποία ιδρύθηκε μετά τον «πόλεμο των 6 ημερών», σε μια προσπάθεια αντάρτικης αμφισβήτησης της κατοχής. Στη συνέχεια προσχώρησε στην Ο.Α.Π. αλλά αποχώρησε μετά τις συμφωνίες του Όσλο καταγγέλλοντάς τες. Το Λαϊκό Μέτωπο προσπάθησε να «διεθνοποιήσει» το παλαιστινιακό ζήτημα προχωρώντας σε ενέργειες (π.χ. αεροπειρατείες) στο εξωτερικό, ενώ διατηρούσε πολιτικές σχέσεις με οργανώσεις αντάρτικου πόλης στον ευρωπαϊκό χώρο. Προέκρινε τη δημιουργία ενός δημοκρατικού αντιαποικιακού κράτους, τόσο για τους άραβες, όσο και για τους εβραίους και αυτός ήταν ένας από τους λόγους που αποχώρησε από την Ο.Α.Π.[26]. Αποτέλεσε για δεκαετίες τη δεύτερη πιο μαζική και με μεγαλύτερη επιρροή οργάνωση μετά τη Φατάχ. Διάσπαση του P.F.L.P., αποτελεί το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης-Γενική διοίκηση.

Το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, αποτέλεσε διάσπαση του Λαϊκού Μετώπου και είχε μαοϊκό πολιτικό προσανατολισμό. Το Δημοκρατικό Μέτωπο προσχώρησε επίσης στην Ο.Α.Π. και προέκρινε τη «λύση των δύο κρατών».

Οι τρεις παραπάνω οργανώσεις ήταν οι πιο μαζικές μέχρι το ξέσπασμα της Πρώτης Ιντιφάντα, η οποία προέκυψε αυθόρμητα στο εσωτερικό των κατεχόμενων και δεν ελεγχόταν από τις οργανώσεις. Η εμφάνιση και η προοπτική ενδυνάμωση οργανώσεων θρησκευτικού χαρακτήρα, όπως η Χαμάς και η Ισλαμική Τζιχάντ, εξελίσσεται από το δεύτερο μισό της δεκαετίας του ’80 και μετά.

26. Profile: Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP), www.bbc.com/news, 18/11/14

Η Χαμάς (Ισλαμικό Κίνημα Αντίστασης) έχει τις ρίζες της στην αιγυπτιακή οργάνωση του πολιτικού ισλάμ «Αδελφοί Μουσουλμάνοι». Ιδρύθηκε το 1987 κατά τη διάρκεια της Πρώτης Ιντιφάντα, αλλά γιγαντώθηκε σε επίπεδο επιρροής, όταν απέρριψε σθεναρά τις συμφωνίες του Όσλο για τη δημιουργία δύο κρατών και αντιτάχθηκε στη διαρκή ενδοτικότητα της Παλαιστινιακής Αρχής (Φατάχ) προς το Ισραήλ. Η Χαμάς κέρδισε τις εκλογές του Νομοθετικού Συμβουλίου το 2006, αλλά η Φατάχ της αρνήθηκε τον έλεγχο της παλαιστινιακής αρχής, ουσιαστικά «απαγορεύοντας» τη δράση της στη Δυτική Όχθη. Η Χαμάς κυριάρχησε έκτοτε στη Λωρίδα της Γάζας και εκδίωξε τη Φατάχ από την περιοχή.

Στιγμές εξέγερσης ενάντια στην κατοχή, 1988, 1η Ιντιφάντα.

Η Ισλαμική Τζιχάντ παρόλο που είναι ισλαμιστική σουνίτικη οργάνωση έχει επηρεαστεί από την ιρανική ισλαμική επανάσταση του 1979. Αποτέλεσε σημαντικό κομμάτι της ένοπλης αντίστασης, ενώ συνδέεται με τις «επιθέσεις-αυτοκτονίας» που πραγματοποιούνταν τη δεκαετία του 2000 σε ισραηλινές πόλεις (στις οποίες συμμετείχε και η Χαμάς και σε μικρότερο βαθμό και οι αριστερές οργανώσεις).

Οι αντιστάσεις, όμως, δεν εκδηλώνονται και δεν εξαντλούνται στη δράση των ένοπλων οργανώσεων, οι οποίες με τη μία ή την άλλη ιδεολογική αφετηρία έχουν κάποιου είδους εθνικοαπελευθερωτική θέση και στρατηγική. Ο αντικατοχικός/αντιαποικιακός αγώνας εκδηλώνεται και με κοινωνικοαπελευθερωτικές πτυχές, προερχόμενες από την αντίσταση της κοινωνικής βάσης της παλαιστινιακής κοινωνίας, που έχει καταφέρει να μη γονατίσει από τις δεκαετίες κατοχής, τις δολοφονίες, τους εκτοπισμούς, τα σακατέματα, τις φυλακίσεις. Κι είναι αυτή η αντιστασιακή αξιοπρέπεια των από τα κάτω, η άρνηση τους να αποδεχτούν την κατοχική μοίρα των ρατσιστικών διακρίσεων, των ταπεινώσεων, της εξόντωσης και των διωγμών, πάνω στην οποία πατάνε και με την οποία συνδιαλέγονται και οι ένοπλες οργανώσεις.

Για παράδειγμα, με αφετηρία το 2003 αναπτύχθηκε στη Δυτική Όχθη ένας εκτεταμένος και πολύχρονος «λαϊκός αγώνας» (popular struggle) ενάντια στην κατασκευή του επονομαζόμενου «ισραηλινού φράγματος διαχωρισμού», δηλαδή του τείχους 9 μέτρων ύψους και μήκους 750 χλμ., που κατασκεύασε τελικά το ισραηλινό κράτος στη Δυτική Όχθη στα μέσα της δεκαετίας του 2000. Ο αγώνας αυτός αναπτύχθηκε με επίκεντρο παλαιστινιακά χωριά (Μπιλαϊν, Νααλίν, Μαάσρα, Μπέιτ Ούμαρ, Ναμπί Σαλέχ) που είτε θα ενσωματώνονταν στην ισραηλινή επικράτεια, είτε θα τους κατέστρεφαν ή θα τους αποσπούσαν καλλιεργήσιμη γη με ελαιόδεντρα -που ήταν βασικός τρόπος βιοπορισμού τους- είτε θα τους στερούσαν σημαντικούς υδάτινους πόρους που θα δεσμεύονταν για τις ανάγκες των εποίκων. Ο αγώνας αυτός μάλιστα αποτέλεσε κάλεσμα των αγωνιζόμενων παλαιστίνιων και σημείο συνάντησης με ισραηλινούς/-ες και διεθνείς αλληλέγγυους/-ες, που συμμετείχαν συστηματικά και για χρόνια στις δράσεις (να συναντηθούμε και να ζήσουμε μαζί - Τααγιούς στα αραβικά). Ανάμεσά τους, με κομβική παρουσία, οι εβραϊκής καταγωγής Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος, που καταθέτουν για τον αγώνα αυτό: *«Ένα ανένδοτο κίνημα παλαιστινιακής λαϊκής αντίστασης που ενσαρκώνει ότι πιο αξιοπρεπές και ανθρώπινο στον αγώνα για ελευθερία και ισότητα σε αυτή τη γη. Κάνοντας πορείες προς τις κατασχεμένες εκτάσεις και τους μπλοκαρισμένους δρόμους. Αψηφώντας δακρυγόνα, ξυ-*

λοδαρμούς και σφαίρες, νυχτερινές επιδρομές και στημένες κατηγορίες. Ευαισθητοποιώντας την κοινή γνώμη και συντηρώντας οικογένειες που βρέθηκαν χωρίς σπίτι και δυνατότητα βιοπορισμού. Και όλη αυτή την περίοδο αποτείνονται σε ισραηλινούς και μη να συμμετάσχουν στον αγώνα. [...] Παρόλο που ήταν πολύ πιο στρατιωτικοποιημένη από την πρώτη, η Δεύτερη Ιντιφάντα περιελάμβανε εκτεταμένες απόπειρες λαϊκού αγώνα και μη στρατιωτικής αντίστασης, όπως άμεσες δράσεις, διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις, πρωτοβουλίες κοινωνικής αλληλεγγύης, καμπάνιες για μποϊκοτάζ και πολιτική ανυπακοή, συνήθως οργανωμένα από τοπικές λαϊκές επιτροπές.»[27]

Εξίσου, δεν μπορούμε να παρακάμψουμε το γεγονός της θέσης των γυναικών στην παλαιστινιακή κοινωνία και στους αγώνες σε σχέση με τις υπόλοιπες αραβικές χώρες, τον φεμινιστικό λόγο και παρέμβαση στο εσωτερικό των παλαιστινιακών κοινοτήτων από αγωνιζόμενες ριζοσπάστριες γυναίκες, την ανοιχτή συζήτηση και τις διεργασίες σχετικά με τις έμφυλες διακρίσεις και ιεραρχήσεις, την εξουσία της παράδοσης και της πατριαρχίας στο εσωτερικό της παλαιστινιακής κοινωνίας.

Επίσης, δεν μπορεί να μην αναφερθεί η προσπάθεια εκ νέου διεθνοποίησης του παλαιστινιακού, μέσα από οργανώσεις-δίκτυα όπως το B.D.S. (κίνημα Μποϋκοτάζ-Αποεπένδυσης-Κυρώσεων), που τα τελευταία χρόνια προσπαθούν να κινητοποιήσουν τον κόσμο στο εξωτερικό για αντίσταση απέναντι στο ισραηλινό καθεστώς του απαρτχάιντ.

Οι κορυφαίες ωστόσο, και πιο γνωστές στιγμές της πηγαίας αντίστασης από τα κάτω, είναι οι δύο εξεγέρσεις (ιντιφάντα) του κατεχόμενου πληθυσμού, το 1987-1993 και το 2000-2005. Εξεγέρσεις που εκδηλώθηκαν και εξαπλώθηκαν έξω από τις προβλέψεις και τον έλεγχο των ιεραρχημένων-εξουσιαστικών οργανώσεων (κοσμικού ή θρησκευτικού χαρακτήρα), οι οποίες βέβαια (όπως συμβαίνει πάντα με όλες τις αντίστοιχες οργανώσεις και κόμματα σε όλο τον πλανήτη) μέσα στη διαλεκτική, τις αντιφάσεις και τα όρια των αγώνων επιχειρούν καθοδόν, με μεγαλύτερη ή μικρότερη επιτυχία, να ενσωματώσουν, να ποδηγετήσουν και να αντιπροσωπεύσουν την κοινωνική ανταρσία.

Πρώτη Ιντιφάντα: Στις 8 Δεκέμβρη 1987 ισραηλινό όχημα έπεσε πάνω σε αυτοκίνητο που μετέφερε παλαιστίνιους εργάτες, με συνέπεια να σκοτωθούν 4 εξ αυτών[28]. Το νέο διαδόθηκε ταχύτατα και ξέσπασε μια γενικευμένη και ανυπότακτη κοινωνική εξέγερση, που συντάραξε για χρόνια, ολόκληρο τον πλανήτη, αναδεικνύοντας σε διεθνές σύμβολο αντίστασης και σύγκρουσης την παλαιστινιακή μαντίλα. Οι ρίζες της Ιντιφάντα βρίσκονται φυσικά στα προηγούμενα 40 χρόνια κατοχής και διωγμών των Παλαιστίνιων από το ισραηλινό κράτος. Κατά την Πρώτη Ιντιφάντα το μεγαλύτερο μέρος της παλαιστινιακής κοινωνίας αμφισβήτησε έμπρακτα την ισραηλινή εξουσία στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη και σφυρηλάτησε τους όρους της αλληλεγγύης προς τον αγώνα των παλαιστίνιων. Ήταν τέτοια η ορμητικότητα της εξέγερσης αυτής, που όλες σχεδόν οι πλευρές προσπάθησαν να την χειραγωγήσουν με σκοπό την πολιτική και κοινωνική καταστολή της: Δεν είναι τυχαίο ότι το δυτικό μπλοκ κυριαρχίας (προεξεχόντων των Η.Π.Α.) πριμοδότησε την επαφή του Ισραήλ με την Ο.Α.Π. (που δεν μπορούσε να ελέγξει την εξέγερση) και δρομολόγησε τις συμφωνίες του Όσλο, που αποδείχθηκαν «κενό γράμμα» για τον παλαιστινιακό αγώνα και ξέπλυμα για το ισραηλινό κράτος. Δεν είναι επίσης τυχαίο ότι εκείνη την περίοδο δημιουργήθηκε η Χαμάς, ως θρησκευτικό αντίβαρο στην διαρκή και εξελισσόμενη ριζοσπαστικοποίηση της παλαιστινιακής κοινωνίας μέσα στο περιβάλλον της εξέγερσης.

27. Αναρχικοί ενάντια στο τείχος, Εκδόσεις των Συναδέλφων, Αθήνα, 2015
28. Ιντιφάντα 1987. Όταν Παλαιστίνιοι μαθητές εξεγέρθηκαν με σφεντόνες και πέτρες εναντίον 80.000 Ισραηλινών στρατιωτών, Η Μηχανή του Χρόνου, www.mixanitouxronou.gr, χ.χ.

Δεύτερη Ιντιφάντα: Ή Ιντιφάντα του Αλ-Ακσά. Το Αλ-Ακσά είναι ιερό τέμενος για τους μουσουλμάνους. Η εξέγερση ξέσπασε όταν ο αρχηγός της αντιπολίτευσης Αριέλ Σαρόν (ηγέτης του ακροδεξιού κόμματος Λικούντ του Ισραήλ) μαζί με τις δυνάμεις ασφαλείας επισκέφτηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 2000 το Αλ-Ακσά. Υπενθυμίζουμε ότι ο Σαρόν είχε θεωρηθεί υπεύθυνος για τη σφαγή στους προσφυγικούς παλαιστινιακούς καταυλισμούς της Σάμπρα και Σατίλα το 1982 στον Λίβανο. Στις διαμαρτυρίες που ακολούθησαν την επίσκεψη Σαρόν σκοτώθηκαν 7 παλαιστίνιοι και τραυματίστηκαν εκατοντάδες από τις ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας, υπό τις οδηγίες του τότε πρωθυπουργού του Ισραήλ Εχούντ Μπάρακ. Αυτό αποτέλεσε και τη θρυαλλίδα της Δεύτερης Ιντιφάντα, η οποία επίσης επεκτάθηκε σε όλα τα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη.

Δυτική 'Οχθη, παλαιστινιακή πόλη Al Ram, Ιανουάριος 1988, 1η Ιντιφάντα.

Αν η Πρώτη Ιντιφάντα αποτέλεσε έναν αυθόρμητο γενικευμένο ξεσηκωμό χωρίς καθοδήγηση που εξέπνευσε στις συμφωνίες του Όσλο, η Δεύτερη Ιντιφάντα ήταν σε μεγάλο βαθμό παράγωγο των αδιεξόδων που γέννησαν οι συμφωνίες του Όσλο, γεγονός που τον Ιούλιο του 2000 επικύρωσε η «αποτυχία» της Συνόδου του Καμπ Ντέιβιντ, με διακοπή των «διμερών ειρηνευτικών συνομιλιών» που είχαν διαρκέσει 7 χρόνια ως αποτέλεσμα των μαξιμαλιστικών απαιτήσεων της ισραηλινής πλευράς και της απαίτησής της για άμεση αποδοχή των όρων της. Η Δεύτερη Ιντιφάντα είχε διαφορετικά χαρακτηριστικά από την πρώτη (λόγω και των διαφορετικών δεδομένων τόσο στο «εσωτερικό», όσο και διεθνώς)[29]. Η παλαιστινιακή ανυπακοή εκφράζεται πλέον εντονότερα μέσω της ένοπλης αντίστασης και των οργανώσεων που την αντιπροσωπεύουν, συμπεριλαμβανόμενων και «επιθέσεων-αυτοκτονίας».

29. Anatomy of Another Rebellion, Middle East Research and Information Project: Critical Coverage of the Middle East Since 1971, Middle East Report 217, S. Tamari, R. Hammami, www.merip.org, Winter 2000

Η Δεύτερη Ιντιφάντα οδήγησε στην αποχώρηση των ισραηλινών δυνάμεων και των ισραηλινών εποίκων από τη Λωρίδα της Γάζας. Το ισραηλινό κράτος όμως παρά την αποχώρησή του, διατήρησε τον έλεγχο περιμετρικά της Λωρίδας της Γάζας, δημιούργησε αποκλεισμό της περιοχής και συνθήκες ασφυξίας στον παλαιστινιακό πληθυσμό και ουσιαστικά δημιούργησε αυτό που έχει ονομαστεί ως η «μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του πλανήτη». Η Λωρίδα της Γάζας περιβάλλεται από έναν φράκτη που σε πολλά σημεία είναι τσιμέντινο τείχος, με πύργους πολυβόλων, καμερών και αισθητήρων και μια περιμετρική «νεκρή ζώνη» όπου περιπολούν τανκς και τεθωρακισμένα οχήματα μεταφοράς προσωπικού. Το 2021 το ισραηλινό κράτος ολοκλήρωσε την κατασκευή ενός υπόγειου τσιμεντένιου φράγματος βάθους 3 μέτρων κατά μήκος του υπάρχοντος φράκτη με σκοπό να αποτρέψει τους ανθρώπους να ανοίγουν σήραγγες κάτω από τα υπάρχοντα τείχη, όπως το πέρασμα στη Ράφα προς την Αίγυπτο. Το 2018 το Ισραήλ άρχισε να κατασκευάζει και ένα θαλάσσιο φράγμα μήκους 37 μιλίων ανοιχτά των ακτών της Λωρίδας της Γάζας.

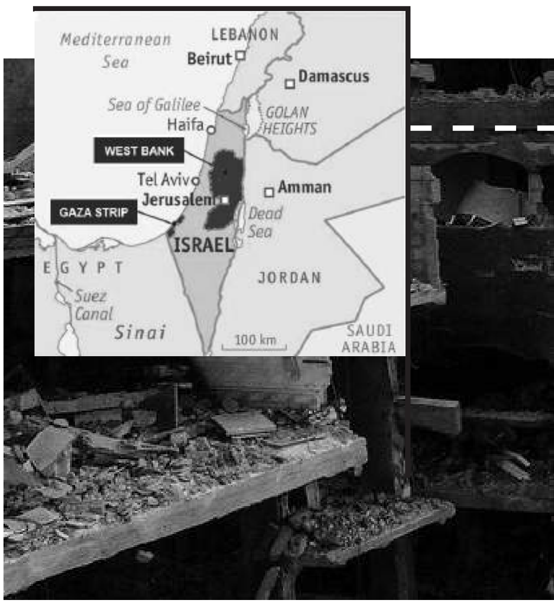
Αυτό ωστόσο που προκύπτει από την πενιχρή πληροφόρηση που φτάνει από τη Λωρίδα της Γάζας είναι το ασύλληπτο δίκτυο με τούνελ-σήραγγες που υπάρχει κάτω από το έδαφος της. Φαίνεται ολόκληρη η περιοχή να είναι σκαμμένη και να υπάρχει ένα είδος υπόγειων θυλάκων που επικοινωνούν μεταξύ τους με υπόγεια τούνελ κάτω από την κατοικημένη πολιτεία. Ενώ τα αντάρτικα υπαίθρου αξιοποιούσαν τις γνώσεις από τα αχαρτογράφητα (για τους εχθρούς) βουνά και τα αντάρτικα πόλης την αορατότητα των μελών τους μέσα από τη μη χαρτογράφησή τους και την έκδοση πλαστών ταυτοτήτων, διαβατηρίων κλπ, εδώ που δεν υπάρχει δυνατότητα ούτε φυγής στο βουνό, ούτε καταφυγής στην αορατότητα, η ανάγκη και επιλογή για αντίσταση πριμοδότησε την κυριολεκτικά υπόγεια συγκρότηση των δικτύων αντίστασης, σε μια υπόγεια πολιτεία από σήραγγες-τούνελ. Κι αυτά τα υπόγεια δίκτυα αντίστασης-τούνελ προσπαθεί να ξεχερσώσει το ισραηλινό κράτος δολοφονώντας μαζικά άοπλους.

Ισραήλ:
Ένα κράτος σε διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης/Ένα αποικιοκρατικό καθεστώς/ Ένα κράτος συνώνυμο του Απαρτχάιντ.

Απαρτχάιντ στη γλώσσα των άφρικααν**ς** (γλώσσα που μιλιόταν στο 1/3 της Νότιας Αφρικής και προερχόταν από τους ολλανδούς αποίκους της χώρας) σημαίνει «διαχωρισμός». Το καθεστώς του Απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική ήταν το καθεστώς του κρατικά οργανωμένου και θεσμισμένου διαχωρισμού των ανθρώπων, με βάση τη φυλετική καταγωγή. Πρόκειται για ένα ρατσιστικό σύνολο νόμων και πρακτικών, που υποβάθμιζε τη ζωή συνολικά των μαύρων έναντι των λευκών στην επικράτεια του κράτους της Νότιας Αφρικής. Ο διαχωρισμός, που ουσιαστικά υπήρχε από την αρχή της αποικιοκρατίας τον 17ο αιώνα, ως επίσημη κρατική πολιτική, θεσπίστηκε με την ψήφιση ενός νόμου (29/6/1949), που απαγόρευε την τέλεση μικτών γάμων μεταξύ λευκών και μαύρων και επεκτάθηκε σε κάθε τομέα της καθημερινότητας[30]. Αυτό που ακολούθησε ήταν ο χωροταξικός διαχωρισμός, όπου πλέον απαγορευόταν η μετακίνηση των μαύρων προς τις περιοχές των λευκών, με τους πρώτους να μένουν σε διάσπαρτους κατακερματισμένους μεταξύ τους θύλακες, τις λεγόμενες περιοχές Μπαντουστάν[31] (μπαντού οι λευκοί έποικοι αποκαλούσαν τους μαύρους). Το καθεστώς απαρτχάιντ διατηρήθηκε μέχρι το 1991, οπότε και καταργήθηκε, ως αποτέλεσμα του μακροχρόνιου πολύμορφου αγώνα του μαύρου πληθυσμού, σε συνδυασμό με τη διεθνή κατακραυγή και αλληλεγγύη.

Το ισραηλινό κράτος, πριν ακόμα την επίσημη ίδρυσή του, είχε βασιστεί πάνω στους σιωνιστικούς σχεδιασμούς, που, παρά τις διαφορές, ανάλογα με τους διαφορετικούς εκπροσώπους διαφορετικών ρευμάτων του σιωνισμού, συνέκλιναν στην κατεύθυνση της δημιουργίας ενός εβραϊκού κράτους στη Σιών, την ιστορική «γη της επαγγελίας», με προσπάθεια δημιουργίας αριθμητικής πλειοψηφίας του εβραϊκού έναντι του αραβικού πληθυσμού. Και ως το ρεύμα αποτύπωσης του εβραϊκού εθνικισμού, περιλάμβανε, καταστατικά σχεδόν, την υποβάθμιση του αραβικού πληθυσμού σε σχέση με τον εβραϊκό.

Το Ισραήλ, ήδη από την ανακήρυξη της ίδρυσής του το 1948, καταλαμβάνει το μεγαλύτερο κομμάτι της Παλαιστίνης (σε ποσοστό 77% περίπου), ενώ μετά τον «πόλεμο των 6 ημερών» το 1967 ουσιαστικά κατέχει το σύνολο της περιοχής, με περιορισμένο παλαιστινιακό έλεγχο σε κατακερματισμένους θύλακες στη Δυτική Όχθη και μετά το 2005 στη Λωρίδα της Γάζας, επεκτείνοντας τα εδάφη του και σε περιοχές γειτονικών αραβικών κρατών. Ήδη λοιπόν από την ίδρυση του ισραηλινού κράτους, η ζωή για τους παλαιστίνους και τις παλαιστίνιες κινείται κάτω από το καθεστώς της κατοχής, με όσα δεινά αγγίζουν κάθε στιγμή της καθημερινότητας: εκτοπισμούς, δολοφονίες, τραυματισμούς και διαρκή ταπείνωση. Μια διαρκής υποτίμηση της ζωής τους.

30. Απαρτχάιντ: Ο ρατσισμός που έγινε νόμος, tvxs.gr, 29/6/23
31. Loïc Wacquant, Σχεδιάζοντας την αστική απομόνωση στον εικοστό-πρώτο αιώνα, 6ης διάλεξη Roth-Symonds, Συμπόσιο για τους Χωρικούς Αναλφαβητισμούς, Σχολή Αρχιτεκτονικής του Yale (27 Μαρτίου, 2009): «θα έβρισκε κάποιος την θεσμοθέτηση των κτημάτων της αποικιοκρατίας υπό το καθεστώς του «απαρτχάιντ»(1910–1948) κι αργότερα τα μπαντουστάν, τα ανδρείκελα των μαύρων δημοκρατιών που εφηύραν οι λευκοί ηγέτες το 1958 για να «εξωτερικεύσουν» την ιθαγένεια των μαύρων»., https://www.republic.gr/?p=2517#_ftn12

Μέσα στο πέρασμα των δεκαετιών, η συνθήκη αυτή γινόταν διαρκώς δυσμενέστερη για τους/τις παλαιστίνιους/-ες. Η κατοχική-αποικιοκρατική πραγματικότητα σε συνδυασμό με τους διαρκείς εποικισμούς, που ουσιαστικά δομούσε το καθεστώς απαρτχάιντ εντός της ισραηλινής επικράτειας, περιλαμβάνει διακρίσεις εις βάρος της παλαιστινιακής κοινότητας και παραβίαση του δικαιώματος κίνησης ακόμα και μέσα στα εδάφη της υποτιθέμενης παλαιστινιακής αυτονομίας, εξαιτίας της ύπαρξης των τειχών και αναρίθμητων σημείων ελέγχου (checkpoints). Παράλληλα, έχουν υπάρξει οι εκτελέσεις παλαιστινίων (από τις ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες, το στρατό και τους εποίκους) τα βασανιστήρια και οι συντριπτικοί τραυματισμοί[32] με σπασίματα των άκρων τους.

Την επισημοποίηση του καθεστώτος των διακρίσεων θα μπορούσαμε να την εντοπίσουμε στις συμφωνίες του Όσλο, που σαφέστατα συνηγορούσαν σε μια «συγκαλυμμένη» μόνιμη ισραηλινή κυριαρχία, με το «άλλοθι» μιας περιορισμένης παλαιστινιακής αυτοδιάθεσης, που περισσότερο ενέτεινε ένα καθεστώς «Μπαντουστάν» με την παρουσία ασυνεχών και αποκομμένων παλαιστινιακών εκτάσεων εν μέσω ισραηλινής κυριαρχίας. Πέρα από την εκατέρωθεν αναγνώριση των «αντιμαχόμενων» πλευρών (ισραηλινό κράτος και Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης), οριζόταν η δημιουργία της λεγόμενης Παλαιστινιακής Αρχής, η δημιουργία ενός κρατικού παλαιστινιακού μορφώματος δηλαδή (που μετατιθόταν σε κάποιο αόριστο μέλλον). Σε αυτό το σημείο προβλεπόταν ο διαχωρισμός της Δυτικής Όχθης σε 3 ζώνες[33]. Τα περισσότερα χωριά και πόλεις που κατοικούν παλαιστίνιοι/-ες είναι αποκομμένα μεταξύ τους και η μετακίνηση από το ένα στο άλλο είναι δύσκολη, ταπεινωτική και χρονοβόρα εξαιτίας των ισραηλινών σημείων ελέγχου - checkpoints (Ζώνη Α - Μπαντουστάν υπό τον έλεγχο της Παλαιστινιακής Αρχής). Εγκάρσια έχουν αναπτυχθεί ισραηλινοί στρατώνες και φυλάκια για τον έλεγχο των παλαιστινιακών περιοχών και μετακινήσεων, την προστασία των εποίκων και βέβαια για στρατιωτικές επεμβάσεις κατόπιν σχετικών εντολών (Ζώνη Β - υπό κοινό έλεγχο, στρατιωτικό από το ισραηλινό κράτος, πολιτικό από την Παλαιστινιακή Αρχή). Ενώ επίσης εμβόλιμα, παρεμβάλλονται πολλοί ισραηλινοί εποικισμοί, οι κάτοικοι των οποίων -όπως για παράδειγμα στη Χεβρώνα- δεν ξεχνούν σε διάφορες περιπτώσεις να ασκούν τη φονική τους επιθετικότητα (Ζώνη Γ - υπό ισραηλινό έλεγχο).

32. Φθάνοντας μέχρι και το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, μετά από εκθέσεις οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα www.europarl.europa.eu/meetdocs/2004_2009/documents/cm/618/618799/618799el.pdf
33. Συμφωνία του Όσλο: 25 χρόνια ελπίδας και ματαίωσης, www.cnn.gr, 13/9/18

Η διαρκής διαδικασία επέκτασης των ισραηλινών εποικισμών, οδηγεί στον εκτοπισμό των παλαιστινίων σε μια όλο και πιο περιορισμένη εδαφική έκταση, η οποία μάλιστα δεν ήταν και ενιαία, με συνέπεια να μην επιτρέπεται η απρόσκοπτη μετακίνηση εντός των παλαιστινιακών περιοχών. Οι συνθήκες έγιναν ακόμα δυσμενέστερες, με την κατασκευή φράγματος/τείχους μήκους πάνω από 750 χλμ.[34] στη Δυτική Όχθη από το ισραηλινό κράτος, μετά το ξέσπασμα της Δεύτερης Ιντιφάντα (με το πρόσχημα της αποτροπής επιθέσεων στο Ισραήλ), το οποίο περιόρισε τα παλαιστινιακά εδάφη πολύ πιο βαθιά σε σχέση με τη λεγόμενη Πράσινη Γραμμή[35]. Το Τείχος της ντε φάκτο ισραηλινής κατοχύρωσης κατεχόμενων περιοχών και της προσάρτησης ακόμα περισσότερων, αποτελεί το πιο εξόφθαλμο σύμβολο του σύγχρονου πλανητικού απαρτχάιντ, όπου οι πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά ισχυροί οχυρώνονται πίσω από μεγαλύτερα ή μικρότερα φρούρια αποκλεισμού των παριών για την προάσπιση των συμφερόντων τους. Ένας τσιμέντινος όγκος ύψους 8-9 μέτρων, με νεκρή ζώνη 50-100 μέτρων, ενδιάμεσα φυλάκια, checkpoints, κάμερες και ηλεκτροφόρα σύρματα, που ενσωμάτωσε ισραηλινούς εποικισμούς και απέσπασε το 9,5% κατοικημένων και καλλιεργήσιμων παλαιστινιακών εδαφών κυρίως με ελαιόδεντρα, τα οποία αποτελούν το βασικό μέσο βιοπορισμού των χωρικών (αντίστοιχα τέτοια τείχη και φράχτες συναντάμε στον «πολιτισμένο δυτικό κόσμο» για την αναχαίτιση των μεταναστ(ρι)ών στα σύνορα Η.Π.Α. με Μεξικό, στους ισπανικούς θύλακες Θεούτα και Μελίγια στο Μαρόκο, στον Έβρο στα σύνορα με Τουρκία στον ελλαδικό χώρο). Το καθεστώς αυτό, της προσβολής της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, έρχεται να συμπληρωθεί από το τείχος που περικλείει τη Λωρίδα της Γάζας αλλά και το θαλάσσιο φράγμα που αποκλείει την ίδια περιοχή.

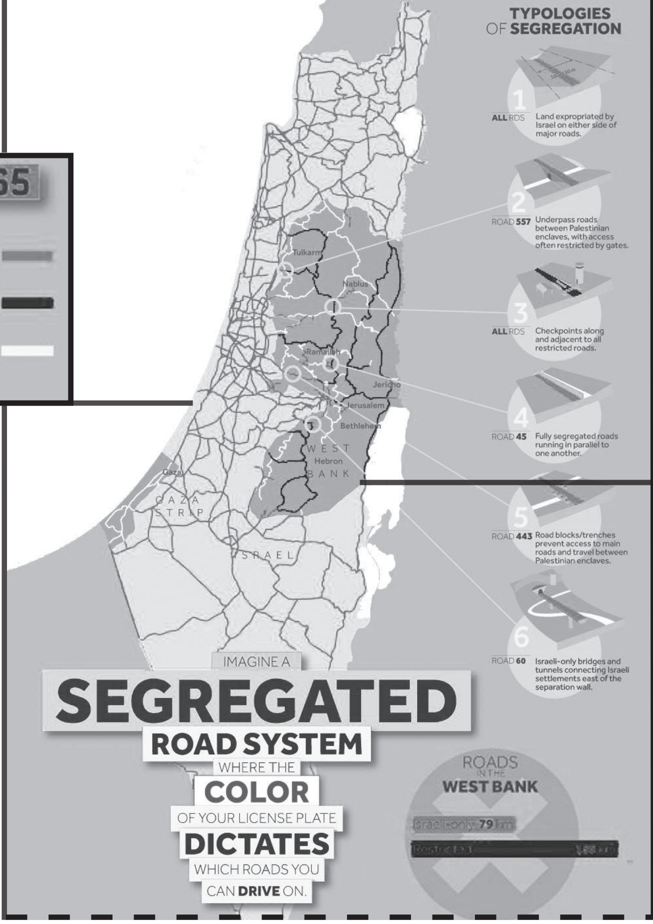

Απεικόνιση της Δυτικής Όχθης, τεμαχισμένης σε 3 ζώνες (A, B, C), όπως αυτή καθορίστηκε μετά τις συμφωνίες του Όσλο

34. Εδώ και 20 χρόνια στη Δυτική όχθη ένα τείχος χωρίζει ισραηλινούς και παλαιστίνιους, Το Έθνος, www.ethnos.gr, 30/06/22
35. Ως πράσινη γραμμή είχε οριστεί το πιο απομακρυσμένο σημείο, στο οποίο έφθασαν τα ισραηλινά στρατεύματα εντός των παλαιστινιακών εδαφών το 1949.

Οδικός χάρτης της περιοχής που απεικονίζει τις δυνατότητες μετακίνησης ισραηλινών και παλαιστινιακών οχημάτων ανάλογα με το χρώμα των πινακίδων κυκλοφορίας που φέρουν.

Σε αντίθεση με τα ισραηλινά οχήματα που μπορούν και μετακινούνται στο σύνολο της περιοχής (πλην της Λωρίδας της Γάζας), τα παλαιστινιακά οχήματα μπορούν να μετακινούνται μόνο στους δρόμους που απεικονίζονται με λευκό χρώμα και υπό πολύ αυστηρούς ελέγχους και περιορισμούς σε αυτούς που απεικονίζονται με μαύρο χρώμα.

Τελευταίο χρονικά επεισόδιο, που εντείνει και επισημοποιεί το καθεστώς των διαχωρισμών από την ισραηλινή πλευρά είναι η ψήφιση του περιβόητου νόμου για το «εβραϊκό έθνος-κράτος» τον Ιούλιο του 2018, σύμφωνα με τον οποίο «*το Ισραήλ είναι η ιστορική πατρίδα του εβραϊκού λαού και αυτός έχει το αποκλειστικό δικαίωμα στην εθνική αυτοδιάθεση σε αυτό*»[36]. Με αυτό το νόμο, περιορίζεται η χρήση της αραβικής γλώσσας και ουσιαστικά υποβιβάζονται οι αραβο-ισραηλινοί/-ές (περίπου 1,8 εκατομμύρια-20% του πληθυσμού του Ισραήλ) σε μη-πολίτες.

Το Ισραήλ αποτελεί μια κρατική δομή σε διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης, επεκτατικότητας, επιθετικότητας και στρατιωτικής δραστηριότητας, που δεν φείδεται να χρησιμοποιήσει, αυτό που κάθε φορά θεωρεί ως πρόσφορο μέσο για να επιτύχει τους στόχους του, απέναντι σε αυτούς που θεωρεί εχθρούς ή απειλή. Για να μπορέσει να επιτύχει τους στόχους του ακολουθεί μια στρατοκρατική πολιτική στο εσωτερικό του, με υποχρεωτική στρατιωτική θητεία με την συμπλήρωση των 18 ετών (32 μήνες για τους άνδρες και 24 μήνες για τις γυναίκες και με εκπαίδευση που μπορεί να επαναληφθεί μέχρι και τα 40 χρόνια)[37], που στόχο έχει τη σφυρηλάτηση σιωνιστικής/εθνικιστικής συνείδησης για τη νεολαία. Ταυτόχρονα, το καθεστώς είναι αμείλικτο για τους αντιφρονούντες και τους αντικαθεστωτικούς με πάρα πολλά παραδείγματα βίαιης καταστολής κινητοποιήσεων και διαδηλώσεων, με απειλή ή φυλάκιση αντιρρησιών συνείδησης και με την παράλληλη λογοκρισία, τον έλεγχο της πληροφορίας και την καταστολή κάθε εναντιωματικής φωνής.

36. Νόμος που ορίζει πως το Ισραήλ είναι “Εβραϊκό κράτος” ψηφίστηκε από το κοινοβούλιο της χώρας, Η Καθημερινή, www.kathimerini.gr, 19/07/18

37. Ισραηλινοί έφεδροι εγκαταλείπουν τα πάντα και σπεύδουν στην πατρίδα τους, Α.Π.Ε.-Μ.Π.Ε, www.amna.gr, 12/10/23

Οι συνέπειες του μιλιταρισμού στην ισραηλινή κοινωνία, της πειθάρχησης και της κρατικής συστράτευσης, αποτυπώνεται και στο γεγονός ότι το Ισραήλ αποτέλεσε τη «χώρα-πρότυπο» στον «πόλεμο κατά του αόρατου εχθρού» της covid-19, επιτυγχάνοντας τον εμβολιασμό του πληθυσμού της σε ποσοστό μεγαλύτερο του 80%[38]. Όλα τα παραπάνω, φαντάζουν να μην έχουν αντιστοίχιση με την εικόνα, που φιλοτεχνεί το Ισραήλ προς το εξωτερικό, όπου παρουσιάζεται ως ένα κράτος-υπόδειγμα για τα ατομικά δικαιώματα και την ελευθερία σε σχέση με τον σεξουαλικό προσανατολισμό[39].

Ισραήλ, για ψώνια με τα όπλα αγκαλιά ή αλλιώς οι συνέπειες του μιλιταρισμού στην ισραηλινή κοινωνία.

38. Γιατί η έξαρση του κορονοϊού στο Ισραήλ τρομάζει την Ελλάδα, www.capital.gr, 24/08/21
39. Και γι αυτό το λόγο έχει κατηγορηθεί ότι εφαρμόζει την τακτική του «pink-washing» (ή «rainbow-washing»). Ως «pink-washing» ονομάζεται η τακτική, όπου ένα κράτος (ή θεσμός) «οικειοποιείται» το λόγο υποστήριξης των δικαιωμάτων των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, για να παρουσιαστεί ως προοδευτικό και να υποστηρίξει τις πολιτικές επιλογές του. Το Ισραήλ συγκεκριμένα αυτοδιαφημίζεται ως μια όαση δημοκρατίας και σεξουαλικών ελευθεριών, σε μια περιοχή με κράτη και καθεστώτα, πλήρως ανελεύθερα, αυταρχικά και καταπιεστικά. Σε αντίθεση όμως με την εικόνα, που προσπαθεί επιμελώς να παρουσιάσει το ισραηλινό κράτος, η τεχνική του «pink-washing» αναδείχθηκε από queer υποκείμενα για να δείξει, όχι μόνο ότι πρόκειται για μια προπαγάνδα προοδευτικότητας του Ισραήλ σε σχέση με τον μουσουλμανικό κόσμο αλλά και την ενεργή υποτίμηση και επιδείνωση της θέσης τους μέσα στην ισραηλινή κοινωνία., ενδεικτικά : «Pinkwashing: Η εκμετάλλευση της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας», www.in.gr, 12/7/22

Την ίδια στιγμή, το ισραηλινό κράτος βρίσκεται σε ένα διαρκές καθεστώς πολεμικής προετοιμασίας σε ο,τι έχει να κάνει με την εξωτερική του πολιτική. Και αυτό μπορεί σχετικά εύκολα να εξαχθεί ως συμπέρασμα αν ξαναδιαβάσουμε τις πολεμικές συρράξεις με τα γειτονικά του κράτη μέσα στις δεκαετίες. Για την ισραηλινή εξωτερική πολιτική τα επίδικα παραμένουν σταθερά μέχρι να εξυπηρετηθούν τα εδαφικά και πολιτικά του συμφέροντα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι δεν προχώρησε ποτέ στο να δηλώσει επίσημα τα σύνορά του[40,41], αποτελώντας ίσως μοναδικό παράδειγμα, όπου τέτοιου είδους «ζήτημα» παραμένει σε διαρκή εκκρεμότητα και άρα και σε διαρκώς ανοιχτό πεδίο ανάληψης πρωτοβουλίας και διευθέτησης από την πλευρά του. Δεν διστάζει μάλιστα σε διάφορες περιπτώσεις να επιλέξει να πλήξει ακόμα και στόχους που δεν βρίσκονται στην επικράτειά του, όπως το πρόσφατο παράδειγμα με την αεροπορική επίθεση και το βομβαρδισμό στη Βηρυτό (πρωτεύουσα του Λιβάνου) για να προκαλέσει το θάνατο του υπαρχηγού της Χαμάς Αλ-Αρούρι[42].

Παρά τα όσα μεγαλόσχημα προσχήματα παρουσιάζει το ισραηλινό κράτος, η ανάγνωση της ιστορίας και η ανάλυση της πολιτικής του, οδηγεί ξεκάθαρα στο εξής συμπέρασμα: Το Ισραήλ αποτελεί ένα αποικιοκρατικό καθεστώς, ένα κατοχικό κράτος-απαρτχάιντ με διαρκή επιθετικότητα τόσο στο εξωτερικό όσο και προς το εσωτερικό του.

Και το περιβόητο «δικαίωμα στην αυτοάμυνα», που επικαλείται, δεν αποτελεί τίποτα άλλο από «κενό γράμμα». Ειδικά απέναντι σε έναν κατεχόμενο πληθυσμό δεν μπορεί να σταθεί αυτό το επιχείρημα, ούτε φυσικά η ρητορική που έχει αναπτυχθεί για «πόλεμο», δεδομένου ότι δεν υπάρχει κάποια άλλη κρατική οντότητα απέναντι.

40. Στοιχεία από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, www.europarl.europa.eu/meetdocs/2004_2009/documents/cm/618/618799/618799el.pdf
41. Ο σιωνισμός είναι ρατσισμός, https://thepressproject.gr, 15/01/24
42. Τι σημαίνει η δολοφονία του υπαρχηγού της Χαμάς;, https://www.dw.com, 03/01/24

Αν υπήρξε κάτι που είναι κομβικό σε σχέση με την επίθεση της 7ης Οκτώβρη 2023 είναι η εφαρμογή όλων των βασικών κατευθυντήριων γραμμών των «αντι»τρομοκρατικών εγχειριδίων, έτσι όπως έχουν εισαχθεί μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001[43] (τα οποία ορίζουν τον πόλεμο απέναντι σε «ασύμμετρες απειλές» και «εσωτερικούς εχθρούς»), που στην ελληνική τους εκδοχή εφαρμόστηκαν λίγους μήνες αργότερα με τις συλλήψεις των κατηγορούμενων για την ένοπλη οργάνωση 17Ν το καλοκαίρι του 2002. Οι κατευθυντήριες αυτές, εκτός από τη νομοθέτηση εξαιρετικά αυστηρών ποινικών διατάξεων, τη θεσμοθέτηση χρήσης κάθε μέσου παρακολούθησης και την εφαρμογή κατασταλτικών δογμάτων (αστυνομικές επιχειρήσεις στρατιωτικού τύπου και στρατιωτικές επεμβάσεις αστυνομικού χαρακτήρα), περιλαμβάνουν τον βομβαρδισμό προπαγάνδας που αγγίζει το όριο των ψυχολογικών επιχειρήσεων, έτσι ώστε να δημιουργηθεί και να επικρατήσει μια συγκεκριμένη κρατική αφήγηση ως λόγος «αλήθειας» πέρα από κάθε αμφισβήτηση.

Γουαντάναμο

(Guantánamo)

Κατασκευάστηκε ως μυστική φυλακή μετά τις επιθέσεις της 11/09 όπου εκατοντάδες "ύποπτοι για τρομοκρατία" βασανίστηκαν ή/και εξοντώθηκαν.

43. Σχετικά με τα δεδομένα εκείνης της περιόδου, η κυριαρχική στρατηγική μετά την 11η Σεπτέμβρη αφορούσε στη μεθοδική διάχυση της νεόκοπης τότε «αντι»τρομοκρατικής προπαγάνδας (η καταγωγή της οποίας εντοπίζεται στις δεκαετίες του '60 και του '70 όταν αναπτύχθηκαν μια σειρά αντάρτικων υπαίθρου και πόλης), στη ραγδαία εξάπλωση των απαγορευτικών και κατασταλτικών πολιτικών «ασφάλειας», «δημόσιας τάξης» και αντιμετώπισης «ασύμμετρων απειλών» καθώς και στην πολεμική προετοιμασία για στρατιωτικές επιχειρήσεις μεγάλης κλίμακας. Εντός των Η.Π.Α. κατατέθηκε και ψηφίστηκε μέσα σε λίγες μέρες ο Patriot Act, ένας εξαιρετικά αυστηρός «αντι»τρομοκρατικός νόμος, με άρση κάθε περιορισμού για τις κρατικές υπηρεσίες των ΗΠΑ σχετικά με παρακολουθήσεις, ανακρίσεις, βασανιστήρια, μυστικές φυλακές κ.α., με την καταδοτική συνδρομή πολιτών και την ιδιαίτερη στοχοποίηση των μουσουλμάνων και εν γένει των μελαμψών μεταναστών. Είχε προηγηθεί, το καλοκαίρι του 2001, η διεθνής συμφωνία-συνθήκη του Παλέρμο μεταξύ όλων σχεδόν των κρατών του ΟΗΕ, που αφορούσε στην προώθηση μιας ενιαίας -στη λογική και τις διατάξεις της- «αντι»τρομοκρατικής νομοθεσίας σε όλο τον πλανήτη. Ενώ σχετικά με το «εξωτερικό μέτωπο», υπήρξαν πυρετώδεις προετοιμασίες για πολεμικές εκστρατείες (που εύστοχα χαρακτηρίστηκαν τότε «αντι»τρομοκρατικές σταυροφορίες), κάτω από τον ιδεολογικό μανδύα της «μάχης του καλού κατά του κακού», όπως τον διατύπωσε ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ Τζωρτζ Μπους και το επιτελείο του. Στρατιωτικές επεμβάσεις με τον χαρακτήρα όλο και περισσότερο αστυνομικών επιχειρήσεων κατά «επικίνδυνων ανατρεπτικών κινημάτων», «τρομοκρατικών ασύμμετρων απειλών» ή των λεγόμενων «κρατών-ταραξιών» (rogue states).
Παράλληλα, ξεδιπλώθηκαν τρομοκαμπάνιες ρατσιστικού-αραβοφοβικού-ισλαμοφοβικού χαρακτήρα στα δυτικά κράτη, οι οποίες διαμόρφωσαν το ιδεολογικό πλαίσιο των κρατικών αντιμεταναστευτικών πολιτικών και της ξενοφοβίας των τελευταίων δεκαετιών (πατώντας στη θεωρία του Χάντιγκτον περί «σύγκρουσης πολιτισμών», διατυπωμένη στις αρχές της δεκαετίας του '90, που έθετε το νέο πλαίσιο απειλών και προκλήσεων για τις ΗΠΑ και τη δύση με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας και τη λήξη του ψυχρού πολέμου). Τρομοκαμπάνιες που αναζωπυρώνονται κάθε φορά που υπάρχουν στρατιωτικές επεμβάσεις γεωπολιτικών, οικονομικών ή «αντι»τρομοκρατικών στοχεύσεων από τα κράτη του δυτικού μπλοκ πλανητικής κυριαρχίας (ανάμεσά τους και το Ισραήλ) κατά περιοχών και πληθυσμών αράβων, μουσουλμάνων κλπ. Στις μέρες μας η εν λόγω προπαγανδιστική, ρατσιστική, κατασταλτική, πολεμική καμπάνια, σχετίζεται με τον φόβο εκδήλωσης «τρομοκρατικών» επιθέσεων εξαιτίας της ισραηλινής σφαγής στη Λωρίδα της Γάζας. Προπαγάνδα που μένει σε ένα «ελεγχόμενο» επίπεδο, όσο δεν υπάρχουν πρόσφυγες από την περιοχή της Παλαιστίνης στις δυτικές χώρες και όσο δεν εκδηλώνονται σχετικές επιθέσεις από άραβες ή μουσουλμάνους που ήδη διαμένουν στην Ευρώπη και τις Η.Π.Α.

Ο πρόεδρος των Η.Π.Α. Τζο Μπάιντεν μιλά με τον Έλι Μπέερ, ιδρυτή της εθελοντικής οργάνωσης EMS United Hatzalah of Israel, στις 18 Οκτωβρίου 2023, στο Τελ Αβίβ. Ο Μπέερ περιέγραψε πολλές αποτρόπαιες ιστορίες για τις επιθέσεις της Χαμάς που αργότερα αποδείχθηκαν πως ήταν ψέματα.

Για να μπορέσουμε να κάνουμε και έναν πολιτικό παραλληλισμό, γιατί οι πρακτικές αυτές δεν ξεπηδούν από το πουθενά και υπηρετούν διαφορετικές κατά περίπτωση στοχεύσεις, υπενθυμίζουμε την προπαγάνδα απέναντι στον λεγόμενο «αόρατο εχθρό» και όλα όσα εφάρμοσαν τα κράτη με πρόσχημα την covid-19 (καραντίνες, απαγορεύσεις, πανοπτικό κοινωνικό έλεγχο, υποχρεωτικό εμβολιασμό, κοινωνικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς στη βάση της ανταπόκρισης ή μη στις υποδείξεις κράτους-ΜΜΕ-ειδικών) και την παρουσίαση των μεταναστ(ρι)ών ως εισβολέων τον Μάρτη του 2020 στον Έβρο στο πλαίσιο ενός «υβριδικού πολέμου» (παρουσίαση που από εκεί κι έπειτα επανέρχεται διαρκώς).

Με βάση αυτά, τα αντίποινα εξόντωσης που πραγματοποιεί το ισραηλινό κράτος μετά την 7η Οκτώβρη παρουσιάζονται ως πόλεμος ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Χαμάς και ως απάντηση από την πλευρά του ισραηλινού κράτους (το περίφημο «δικαίωμα στην αυτοάμυνα») που -όσο σκληρή κι αν είναι- νομιμοποιείται απέναντι στους «τρομοκράτες»[44].

Η ταχύτητα και αποτελεσματικότητα του ισραηλινού μηχανισμού προπαγάνδας στον δυτικό κόσμο ήταν εντυπωσιακή. Λίγες μόλις ώρες μετά την έναρξη της επιχείρησης "Πλημμύρα Αλ Ακσά", τη διάρρηξη του τείχους/φράκτη της φυλακής της Γάζας σε 14 σημεία, την κατάληψη της ισραηλινής στρατιωτικής βάσης που είναι υπεύθυνη για την επιτήρηση και τις συστηματικές οπλικές επιθέσεις στη Λωρίδα της Γάζας και την απόσπαση ομήρων (στρατιωτικών και πολιτών), παντού αυτό που μιντιακά αναμεταδιδόταν ήταν πανομοιότυπο και αφορούσε σε μια ενιαία παρουσίαση της όλης συνθήκης, επενδύοντας στο αποτύπωμα που αφήνει στον ανθρώπινο εγκέφαλο η πρώτη εικόνα επαφής/επικοινωνίας μας με την περιγραφή ενός συμβάντος.

Γάζα 15/12/23

Ο εκπρόσωπος των Αμυντικών Δυνάμεων του Ισραήλ, Ντάνιελ Χαγκάρι,είναι στο καθημερινό πρόγραμμα της ισραηλινής προπαγάνδας.

Δεν πέρασαν λίγες μέρες και τα αρχικά ρεπορτάζ, τα οποία αναφέρονταν σε αποκεφαλισμούς δεκάδων μωρών, αποδείχτηκαν ψευδή και οι σχετικές αναφορές σιωπηρά αποσύρθηκαν χωρίς όμως και να υπάρξει κάποια επίσημη διάψευση. Αντίστοιχα, για τους ομαδικούς βιασμούς, που επίσης αναφέρονταν διαρκώς τις πρώτες μέρες, δεν προκύπτει να έχουν επιβεβαιωθεί. Δεν έχει υπάρξει καμία σχετική καταγγελία[45] και οι αναφορές σχετίζονται με μαρτυρικές καταθέσεις άλλων προσώπων που ήταν στο rave party αλλά

44. Με τη Χαμάς, η οποία είναι οργάνωση του πολιτικού Ισλάμ, να παραλληλίζεται με το ISIS (sic!)
45. Report: Israel Police unable to find victims, witnesses of alleged Hamas sex crimes, Middle East Monitor, https://www.middleeastmonitor.com, 05/01/24

δεν έχουν υποστεί βιασμό ή άλλης μορφής σεξουαλική κακοποίηση. Ενώ μία από τις μεγαλύτερες εφημερίδες του Ισραήλ, η Γεντιότ Αχρονότ, «αποκάλυψε» αυτό που ήταν δεδομένο και γνωστό από την πρώτη στιγμή, ότι ο ισραηλινός στρατός διέταξε όλες τις μάχιμες μονάδες του εκείνη τη μέρα να ανακτήσουν εδάφη και να εμποδίσουν τους μαχητές των παλαιστινιακών αντιστασιακών οργανώσεων να επιστρέψουν στη Γάζα με κάθε κόστος, ακόμη και απώλειες ομήρων[46]. Περίπου 70 οχήματα, σημαντικός αριθμός κατοικιών του Κιμπούτς Μπε Ερί (3 χλμ. από τη Γάζα απ' όπου πάρθηκαν όμηροι ισραηλινοί πολίτες) και ο χώρος όπου πραγματοποιούταν τριήμερο rave party βλήθηκαν από εναέρια και επίγεια μέσα του ισραηλινού στρατού (I.D.F.), με αποτέλεσμα μη ανακοινωμένο αριθμό νεκρών από «φίλια» ισραηλινά πυρά. Αριθμό τον οποίο υπάρχει πιθανότητα να μην τον μάθουμε ποτέ, δεδομένου ότι την καταγραφή και τα στοιχεία τα έχουν οι ισραηλινές υπηρεσίες και πιθανώς έχουν σοβαρό λόγο να μην θελήσουν να τα δημοσιοποιήσουν.

Δεκάδες γυμνοί άνδρες, με δεμένα μάτια, αιχμάλωτοι του ισραηλινού στρατου, 7 Δεκεμβρίου 2023 στη Γάζα

46. Οδηγία ή πρωτόκολλο Hannibal: διαδικασία που χρησιμοποιούν οι Ισραηλινές Αμυντικές Δυνάμεις (I.D.F.) για να αποτρέψουν τη σύλληψη Ισραηλινών στρατιωτών από εχθρικές δυνάμεις. Εισήχθη το 1986, μετά από πολλές απαγωγές στρατιωτών του I.D.F. στον Λίβανο και τις επακόλουθες ανταλλαγές κρατουμένων. Το πλήρες κείμενο της οδηγίας δεν δημοσιεύτηκε ποτέ και μέχρι το 2003 η ισραηλινή στρατιωτική λογοκρισία απαγόρευε ακόμη και οποιαδήποτε δημόσια συζήτηση επί του θέματος. Η οδηγία έχει αλλάξει πολλές φορές, κορμός της όμως παραμένει: «η απαγωγή πρέπει να σταματήσει με κάθε μέσο, ακόμη και με τίμημα να χτυπήσουμε και να βλάψουμε τις δικές μας δυνάμεις».

Η προπαγάνδα του ισραηλινού κράτους εστίασε συγκεκριμένα στην παρουσίαση των Κιμπούτς[47] ως κεντρικό στόχο της επίθεση της Χαμάς, ώστε να προκληθεί όσο το δυνατόν μεγαλύτερος αριθμός απωλειών αμάχων. Μάλιστα επιχείρησε να τα παρουσιάσει περίπου ως άοπλες και φιλειρηνικές κοινότητες (παρόλο που ενδέχεται να υπάρχουν και τέτοιες). Τα Κιμπούτς, ωστόσο, έχουν πάψει εδώ και δεκαετίες να είναι πειράματα κοινοτισμού και κολλεκτιβισμού[48], αποτελώντας στις περισσότερες περιπτώσεις ιδιωτικές επιχειρήσεις (ανάμεσά τους υψηλής τεχνολογίας και στρατιωτικής βιομηχανίας), κομβικές για την ισραηλινή οικονομία. Πρόκειται για στρατιωτικοποιημένες δομές, επιτηρούμενες από εποπτικά μέσα τελευταίας τεχνολογίας, σε πολλές περιπτώσεις στρατηγικά τοποθετημένες περιμετρικά ισραηλινών στρατιωτικών βάσεων. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι κάτοικοί τους είναι εξοπλισμένοι έποικοι που απολαμβάνουν σημαντικών φοροαπαλλαγών, ενώ συχνά έχουν και αρκετά μεγάλη πληθυσμιακή παρουσία ενεργών στρατιωτών και αξιωματικών.

Στις 30 Ιανουαρίου 2024, μια ειδική μονάδα των Ισραηλινών Δυνάμεων Κατοχής (IOF), μεταμφιεσμένη σε πολίτες, εισέβαλε στο νοσοκομείο Ibn Sina στην Τζενίν, στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη και σκότωσε τρεις παλαιστίνιους.

Ο μηχανισμός προπαγάνδας που έχει στήσει το ισραηλινό κράτος, για τον έλεγχο των πληροφοριών, τη διάδοση της δικής του αφήγησης («λόγου αλήθειας»), την κρατικοποίηση της συνείδησης των υπηκόων του και την κανονικοποίηση των πρακτικών του διεθνώς, ονομάζεται «*Hasbara*». Η πιο κοντινή μετάφραση αυτής της εβραϊκής λέξης είναι η «επεξήγηση» και αποτελεί μια πλήρη αρχιτεκτονική επικοινωνιακής και προπαγανδιστικής πολιτικής, η οποία τέθηκε σε εφαρμογή αμέσως μετά τη σφαγή στους προσφυγικούς καταυλισμούς παλαιστινίων Σάμπρα και Σατίλα στον Λίβανο το 1982, με στόχο να μετασχηματίσει τις αρνητικές εντυπώσεις που είχαν δημιουργηθεί από αυτή.

47. Η πιο κοντινή ερμηνεία της εβραϊκής λέξης Kibbutz είναι η «συγκέντρωση». Το πρώτο Kibbutz ιδρύθηκε το 1910 και ονομαζόταν Ντεγκάνια. Κάθε Kibbutz ήταν μια κοινοτική δομή, που ασχολούταν με την αγροτική καλλιέργεια και η οικονομία του ήταν συνεργατική/κολλεκτιβίστικη. Το πολιτικό υπόβαθρο των Kibbutz αφετηριακά εδραζόταν σε ένα συνδυασμό σοσιαλιστικών/ελευθεριακών θέσεων με το σοσιαλιστικό/εργατικό ρεύμα του σιωνισμού. Ο πληθυσμός τους αποτελούνταν ως επί το πλείστο από εβραίους της ανατολικής Ευρώπης, που είχαν αντιμετωπίσει σοβαρές διώξεις στον τόπο καταγωγής τους. Στα Kibbutz μπορούσαν να γίνουν ορατές για κάποια χρόνια οι ελευθεριακές ιδέες. Για πιο αναλυτική παρουσίαση: «Κιμπούτς: Μια αναρχική θεώρηση κοινοτισμού και το κράτος του Ισραήλ», Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.242, anarchypress.wordpress.com, Νοέμβριος 2023. Όμως, ήδη μετά τη δεύτερη δεκαετία του 20ου αιώνα, αποτέλεσαν και πυλώνες σιωνιστικής ιδεολογίας, ενώ τα επόμενα χρόνια μέλη τους συμμετείχαν σε επιθέσεις κατά αράβων και στον διωγμό του 1948 (Νάκμπα).
48. What is a kibbutz? How Israeli communities have been targeted by Hamas, and what happened at Kfar Aza, inews.co.uk, 11/10/23

Στην υπηρεσία αυτού του μηχανισμού, ως φορείς μετάδοσης και διασποράς εκείνων των εικόνων-ερμηνειών της πραγματικότητας που συμφέρουν το Ισραήλ, βρίσκονται διαχρονικά διπλωμάτες, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, διεθνή ινστιτούτα, μη κυβερνητικές οργανώσεις και υπηρεσίες πληροφοριών, ενώ είναι πολλές οι περιπτώσεις χρηματοδότησης των παραπάνω μέσω υποτροφιών και χορηγιών[49].

Ο τραυματισμένος αιχμάλωτος παλαιστίνιος λέγεται Hamza Abu Halima. Ο Hamza δεν ανήκει σε κάποια οργάνωση της παλαιστινιακής αντίστασης, ζούσε με την ευρεία οικογένειά του σε μια συνοικία της πόλης της Γάζας. Είχαν σκοτώσει τον αδελφό του το 2014. Τον Δεκέμβρη του 2023, σε ισραηλινή επιχείρηση, σκότωσαν τον πατέρα του, τη νύφη του και τα δύο ανίψια του. Ο ίδιος τραυματίστηκε από τα θραύσματα μιας σφαίρας διασποράς. Τον «έδεσαν», τον έγδυσαν, τον κτύπησαν, και τον φωτογράφισαν. Σα λάφυρο...

Το βλέμμα, με το οποίο κοιτάει τους πάνοπλους κατοχικούς στρατιώτες και η θέση του σώματός του που φαίνονται στη φωτογραφία δείχνουν έναν τραυματισμένο αιχμάλωτο, που συνεχίζει να αντιστέκεται κόντρα στη θέληση των μιλιταριστικών σκουπιδιών δεσμοφυλάκων του.

Φωτογραφία που αρχικά δημοσιεύθηκε στους λογαριασμούς fb ισραηλινών στρατιωτών

Από τα μέσα της δεκαετίας του 2000 και μετά, ο επικοινωνιακός πόλεμος από την πλευρά του ισραηλινού κράτους έχει ανέβει επίπεδο και η «*Hasbara 2.0*» περιλαμβάνει την εκτεταμένη χρήση των social media και των ψηφιακών πλατφορμών. Η εκμετάλλευση της λειτουργίας των μηχανών αναζήτησης, οι ψηφιακοί αλγόριθμοι, τα fake profiles υπηρετούν τις αναβαθμισμένες ανάγκες και επιδιώξεις της προπαγανδιστικής τακτικής σε ένα hi-tech επικοινωνιακό μοτίβο, που κινείται σε παραλληλία με τον πολυδιαφημισμένο hi-tech ισραηλινό στρατό[50].

49. Περισσότερα σχετικά με τη μεθοδολογία της «Hasbara»: «The art of deception: How Israel uses “Hasbara” to whitewash its crimes», TRT World, www.trtworld.com, ανάκτηση: Γενάρης 2024 , «Understanding Hasbara: Israel’s propaganda machine»,www.newarab.com, 18/11/23και «Hasbara Industry: Deconstructing Israel’s Propaganda Machine», www.palestinechronicle.com, 08/06/23
50. Αυτή η λειτουργία, λοιπόν, στο σύνολο της αποτελεί ένα τόσο δομικό αλλά και εκτεταμένο στοιχείο για τη κατασκευή της εθνικής ταυτότητας του ισραηλινού κράτους που παράγει εργαλεία προπαγάνδας που επιστρέφουν για χρήση σε πολλαπλές εξουσιαστικές δομές παγκοσμίως. Μια προπαγανδιστική λειτουργία που περιστρέφεται κυρίαρχα γύρω από τον ισραηλινό στρατό είτε με την κατασκευή πολύμορφων σχέσεων εξάρτησης με πολιτισμικές/καλλιτεχνικές δομές (χρηματοδότηση πολλαπλών καλλιτεχνικών εγχειρημάτων, απευθείας από τον στρατό ή με τη μορφή χορηγιών ή απλά με την έμμεση συσχέτιση με αυτόν), είτε και με την κατασκευή μιας «διαφορετικής» ταυτότητας για τον ισραηλινό στρατό με τη θέση των γυναικών σε αυτόν ή με μια θολή εικόνα υποτιθέμενης αντιναζιστικής υπεράσπισης. Το βαθιά προβληματικό και επικίνδυνο είναι ότι τέτοιου τύπου αφηγήματα ενισχύουν τη θέση μιας εξουσιαστικής και πατριαρχικής δομής όπως ο στρατός αναπαράγοντας ένα στρατιωτικοποιημένο μοντέλο κοινωνικής πραγματικότητας σε μια σύγχρονη και προοδευτική μορφή.

Πυλώνας της ρητορικής του ισραηλινού κράτους μέσα στις δεκαετίες είναι η (αυτο)παρουσίαση του σε μόνιμη θέση άμυνας απέναντι στην επιθετικότητα και απειλή των γύρω αραβικών κρατών, των παλαιστινιακών οργανώσεων και του παλαιστινιακού πληθυσμού, που θέλουν να το εξαφανίσουν μαζί με τον εβραϊκό πληθυσμό της περιοχής. Στη βάση αυτή αποδίδεται αυτόματα η κατηγορία του αντισημιτισμού σε όσες και όσους τοποθετούνται επικριτικά στον σιωνισμό, το ισραηλινό κράτος και τις πρακτικές του. Μια ξεκάθαρη προσπάθεια αντιστροφής της κριτικής και της ίδιας της πραγματικότητας, η οποία επιχειρεί να εδραιωθεί πάνω στις φρικαλεότητες που υπέστησαν οι εβραίοι/-ες μέσα στους αιώνες[51] και κορυφώθηκαν με το Ολοκαύτωμα.

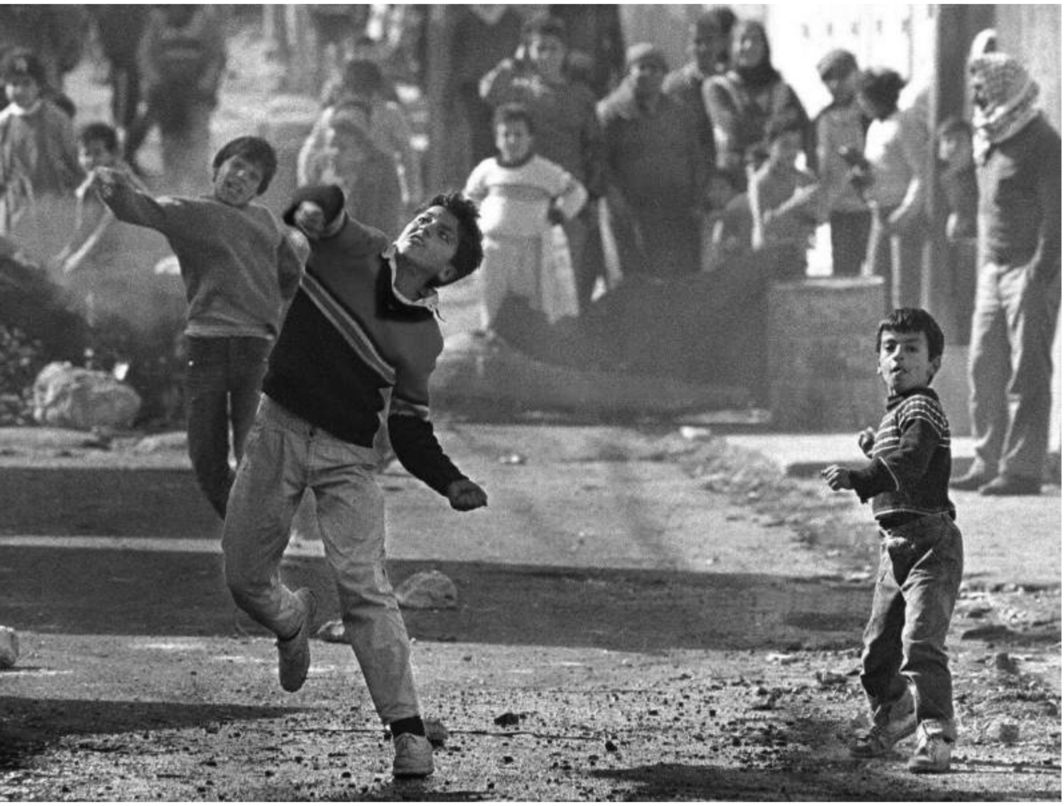

Παλαιστίνη, Χεβρώνα, Δεκέμβριος 2017

Επιστρέφοντας στην 7η Οκτώβρη, δεν είναι τυχαίο ότι το ισραηλινό κράτος την αποκάλεσε ως τη δική του 11η Σεπτέμβρη, συγκρότησε πολεμική κυβέρνηση εθνικής ενότητας και εξαπέλυσε, με όρους συλλογικής ευθύνης, τη σφοδρότερη και αιματηρότερη στρατιωτική επίθεση εξόντωσης και εκτοπισμού των παλαιστινίων στα 75 χρόνια της κατοχικής λειτουργίας του. Βασική του επιδίωξη, από την πρώτη στιγμή, είναι ο διωγμός όλου του παλαιστινιακού πληθυσμού από τη Λωρίδα της Γάζας προς την Αίγυπτο και η εκτέλεση όσο το δυνατόν περισσότερων στελεχών και μελών της Χαμάς.

51. Παπαδημητρίου Ζήσης, «Το καθεστώς των Εβραίων στο Βυζάντιο», «Προκαταλήψεις και διωγμοί στη μεσαιωνική Ευρώπη», στο «Ο ευρωπαϊκός ρατσισμός - Εισαγωγή στο φυλετικό μίσος», Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2000, Σελ.71-86.

Η πρόταση που κατέθεσε όμως για εκτοπισμό των 2,3 εκατομμυρίων παλαιστινίων της Λωρίδας της Γάζας σε προσφυγικό καταυλισμό στο όρος Σινά δεν βρήκε σύμφωνο το αιγυπτιακό κράτος ούτε τις Η.Π.Α., όχι για λόγους ανθρωπιστικούς ή αλληλεγγύης αλλά πολιτικούς, διπλωματικούς και γεωστρατηγικούς. Από εκεί κι έπειτα, έχει διατυπώσει πιο «μινιμαρισμένους» στόχους: εξάλειψη της Χαμάς, καταστροφή των υποδομών αντίστασης (αποστρατιωτικοποίηση), επιστροφή των ισραηλινών ομήρων, «απoριζοσπαστικοποίηση» της παλαιστινιακής κοινωνίας (προφανώς με την προσπάθεια συλλογικής εμφύτευσης του φόβου, μέσα από το βίωμα και την ανάμνηση του μαζικού θανάτου και της αδυναμίας αντίδρασης, για το τσάκισμα της θέλησης και του σθένους για αντίσταση), διασφάλιση πως η Λωρίδα της Γάζας δεν θα αποτελεί πλέον απειλή για το Ισραήλ (με ακόμα πιο ενισχυμένο στρατιωτικό έλεγχο, σε μια «νεκρή ζώνη» μεγάλου πλάτους, εσωτερικά του υπάρχοντος φράκτη/τείχους, με περαιτέρω περιορισμό των παλαιστινίων στο νοτιοδυτικό κομμάτι αυτής της στενής λωρίδας γης, όπου τα 2,3 εκατομμύρια κατοίκων της ήδη συνωστίζονταν σε μια έκταση μήκους 40 χλμ και πλάτους 10 χλμ)[52]. Βασικός του στόχος όμως, παραμένει αυτός που έθεσε αρχικά, αποβλέποντας να ενσωματώσει τόσο τη Λωρίδα της Γάζας όσο και εκείνες τις περιοχές της Δυτικής Όχθης που έχουν απομείνει σε παλαιστινιακό έλεγχο, ώστε να πραγματοποιήσει υπό την δική του κατοχή και κυριαρχία την ενοποίηση της ιστορικής περιοχής της Παλαιστίνης (from the river to the sea). Γι' αυτό, στη Λωρίδα της Γάζας πέρα από τα στρατιωτικά μέσα χρησιμοποιεί και τα όπλα της στέρησης τροφής (λιμός) και ιατρικού υλικού.

52. Γάζα: Οι επιχειρήσεις θα ενταθούν, επιμένει ο Νετανιάχου, Η Καθημερινή, www.kathimerini.gr, 22/12/23

Σε αυτό το νέο και πλέον αιματηρό επεισόδιο της ιστορίας (μία από τις μεγαλύτερες μεταπολεμικές σφαγές - γενοκτονίες) πλήθος κρατών έχουν διαταχθεί και συμμετέχουν, άμεσα ή έμμεσα, σύμφωνα με τα συμφέροντά τους.

Από τη μία, στο πλευρό του Ισραήλ, τα κράτη του δυτικού μπλοκ πλανητικής κυριαρχίας, με πρωτοστατούσες τις Η.Π.Α. και τη Μεγάλη Βρετανία, που επενδύουν στρατιωτικά και πολιτικά στο ισραηλινό κράτος ως τη σύμμαχο δύναμη που συνιστά πόλο σταθερότητας, δημοκρατίας και εκπροσώπησης των δυτικών συμφερόντων στην κρίσιμη γεωπολιτικά περιοχή της Μέσης Ανατολής (μεταξύ Ευρώπης, Ασίας και Αφρικής), με πλούσια πετρελαϊκά κοιτάσματα, μια «γροθιά στο στομάχι» του αραβικού κόσμου.

Από την άλλη, στο πλευρό της Χαμάς, το κράτος του Ιράν, η Χεσμπολάχ στον Λίβανο, σιιτικές δυνάμεις σε Ιράκ και Συρία, οι Χούθι στην Υεμένη, η υποστηρικτική στάση του τουρκικού κράτους, η τήρηση ουδετερότητας και η διαφαινόμενη υπόγεια στήριξη της Κίνας και της Ρωσίας. Ένας πολιτικός/στρατιωτικός πόλος με θρησκευτικό υπόστρωμα (παρότι η Χαμάς ανήκει στο σουνιτικό ισλάμ, ενώ τα υπόλοιπα μέρη στο σιιτικό), με πυλώνα το ιρανικό κράτος, τον περιφερειακό ηγεμονικό ρόλο και τις φιλοδοξίες του.

Η εκτεταμένη ανταλλαγή πληγμάτων, μέσω πυραύλων, ρουκετών, drones, από τις αντιμαχόμενες πλευρές σε όλη την ευρύτερη περιοχή μαζί με τη σημαντική μείωση της διέλευσης εμπορικών πλοίων[53] από την Ερυθρά Θάλασσα και τη διώρυγα του Σουέζ, λόγω πειρατειών και επιθέσεων των Χούθι στον κόλπο του Άντεν σε πλοία ισραηλινών συμφερόντων και πλοία που έχουν ως προορισμό ισραηλινά λιμάνια[54], υποδεικνύουν την ανοιχτή πιθανότητα κλιμάκωσης των εκατέρωθεν στρατιωτικών ενεργειών σε περιφερειακό πόλεμο.

Οι γεωπολιτικές εξελίξεις είναι μεγάλης κλίμακας, σε συνέχεια της ισοπέδωσης της Συρίας τα προηγούμενα χρόνια και του συνεχιζόμενου πολέμου μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας/Ν.Α.Τ.Ο. Σε ένα περιβάλλον βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης, αποδιάρθρωσης της παγκοσμιοποίησης, όξυνσης των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών, όπου ο πόλεμος είναι παντού και τα όρια του σε σχέση με την ειρήνη έχουν γίνει δυσδιάκριτα.

Σχετικά με το ελληνικό κράτος, από την πρώτη στιγμή έσπευσε να σταθεί στο πλευρό του ισραηλινού κράτους καταδικάζοντας «τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 7ης Οκτώβρη από τη Χαμάς» και υποστηρίζοντας το «δικαίωμά του στην αυτοάμυνα»[55], προλογίζοντας έτσι την ενεργό συμμετοχή του, πολιτικά και στρατιωτικά, στην εξελισσόμενη επιχείρηση εκκαθάρισης στη Λωρίδα της Γάζας και στις επιθέσεις που επίσης εξαπολύονται στη Δυτική Όχθη. Με βασική του επιδίωξη την εδραίωση και ενίσχυση της θέσης του στην ανακατανομή των διεθνών συσχετισμών.

53. Γιατί η Ελλάδα σπεύδει να συμμετάσχει στη ναυτική δύναμη της Ερυθράς Θάλασσας;, Βατικιώτης Λ.,www.militaire.gr, 22/12/23
54. Ερυθρά Θάλασσα: Κατακόρυφη μείωση της κυκλοφορίας τάνκερ, Οικονομικός Ταχυδρόμος, www.ot.gr, 02/02/24
55. Κυρ. Μητσοτάκης: Η Χαμάς δεν ταυτίζεται με τον παλαιστινιακό λαό, 21/10/23, επίσης «Συνάντηση Μητσοτάκη - Νετανιάχου στην Ιερουσαλήμ», Η Ναυτεμπορική, www.naftemporiki.gr, 23/10/23

Όπως ακριβώς έκανε και με τον πόλεμο στην Ουκρανία, με την παροχή οπλικών συστημάτων στην ουκρανική πλευρά, τη μετεξέλιξη της στρατιωτικής βάσης της Αλεξανδρούπολης σε νατοϊκό κόμβο μεταφοράς ενέργειας και οπλικών συστημάτων[56], την ασύλληπτη πρωθυπουργική δήλωση «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία»! Με την ιδιότητα για άλλη μια φορά του καλύτερου και πιο πρόθυμου μαθητή της νατοϊκής συμμαχίας, για λογαριασμό της οποίας επιδιώκει τον ρόλο του προκεχωρημένου φυλακίου στη Ν.Α. Μεσόγειο και Ευρώπη.

Δεν είναι τυχαίο ότι το ελληνικό κράτος (ανεξάρτητα πολιτικού διαχειριστή) σταθερά τα τελευταία δέκα και πλέον χρόνια χτίζει και ενδυναμώνει την ελληνοϊσραηλινή συμμαχία στο πλαίσιο του ευρύτερου συμμαχικού άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου. Ήταν από τα πρώτα κράτη που ανταποκρίθηκαν στο νατοϊκό κάλεσμα στήριξης του ισραηλινού κράτους, συμμετέχοντας με δύο πολεμικές φρεγάτες στη Ν.Α. Μεσόγειο και παρέχοντας τις βάσεις της Σούδας και της Ελευσίνας ως βασικά νατοϊκά ορμητήρια. Ανταποκρίθηκε εξίσου στο κάλεσμα των Η.Π.Α. «Επιχείρηση Φύλακας της Ευημερίας» (Operation Prosperity Guardian) για διεθνή ναυτικό στρατιωτικό σχηματισμό για την αντιμετώπιση των Χούθι, με σκοπό «την προστασία της διεθνούς ναυσιπλοΐας και την απρόσκοπτη διέλευση εμπορικών πλοίων από την Ερυθρά Θάλασσα». Ενώ πρωτοστατεί και στην ευρωπαϊκή αποστολή πολεμικών πλοίων «Ασπίδες» και πάλι στην Ερυθρά Θάλασσα, συμμετέχοντας με τη φρεγάτα ΥΔΡΑ και αναλαμβάνοντας το κέντρο διοίκησης και συντονισμού της ευρωπαϊκής επιχείρησης από το Στρατηγείο της 1ης Στρατιάς / European Union Operation Headquarters (EU-OHQ) στη Λάρισα[57]. Την ίδια στιγμή επιχειρεί να εξισορροπήσει τις εντυπώσεις, χρησιμοποιώντας φληναφήματα για ανθρωπιστική βοήθεια προς τους άμαχους στη Γάζα και καλώντας το ισραηλινό κράτος να πραγματοποιήσει τα αντίποινα και τις επιχειρήσεις του «σε συμφωνία με το διεθνές και ανθρωπιστικό δίκαιο»...

Συνάντηση των δύο πρωθυπουργών της Ελλάδας τα δέκα τελευταία χρόνια, Τσίπρα και Μητσοτάκη, με τον πρωθυπουργό του Ισραήλ, Νετανιάχου, στα πλαίσια της ενδυνάμωσης της ελληνο-ισραηλινής συμμαχίας

56. Η Ελλάδα κόμβος μεταξύ δύο πολέμων, Η Καθημερινή, www.kathimerini.gr, 30/10/23
57. Γιατί η Ελλάδα διεκδικεί αναβαθμισμένο ρόλο στην Ευρωπαϊκή Επιχείρηση "ΑΣΠΙΔΕΣ" - Τι λέει το υπ. Άμυνας, in.gr, 01/02/24

Ακόμα και στις χωματερές του καπιταλισμού υπάρχει ταξική διαίρεση, μορφές πολιτικής εξουσίας, ιεραρχία. Δεν υπάρχει τίποτα (περιοχή, πληθυσμός, φυσικός κόσμος), που να είναι εκτός των αλυσίδων καπιταλιστικής αξιοποίησης και κρατικής ρύθμισης-κυριαρχίας. Ο καπιταλισμός και τα κράτη έχουν αποικήσει όλον τον πλανήτη, όπως και κάθε στιγμή της καθημερινής ζωής. Τα πάντα είναι ενταγμένα συστημικά, όχι μόνο σε διαφορετικές βαθμίδες ποιοτικής και ποσοτικής ενσωμάτωσής τους αλλά και με τον χαρακτήρα της εξαίρεσής τους, διαμέσου του αποκλεισμού τους. Εξάλλου, η κατάσταση εξαίρεσης είναι μια μορφή συμπερίληψης με τον χαρακτήρα της απαξίωσης και του αποκλεισμού, το κατώφλι ανάμεσα στο εντός και το εκτός που ρευστοποιεί τα μεταξύ τους σύνορα.

Η παλαιστινιακή κοινωνία προφανώς δεν εξαιρείται. Υπάρχει ταξική διαστρωμάτωση, έμφυλοι διαχωρισμοί και πατριαρχία, η εξουσία της παράδοσης και της θρησκείας, ιεραρχημένες-εξουσιαστικές πολιτικές οργανώσεις-κόμματα (κοσμικού ή θρησκευτικού χαρακτήρα), θεσμικά όργανα λήψης πολιτικών αποφάσεων, άσκησης διπλωματίας, οικονομικής διαχείρισης και αστυνομικής εποπτείας-καταστολής, όπως η Παλαιστινιακή Αρχή αλλά και το αντίστοιχο θεσμικό πλέγμα που έχει αναπτύξει η Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας.

Διαδηλωτές που συγκρούονται με την παλαιστινιακή αστυνομία, σε μια διαδήλωση τον Ιούνιο του 2021, στη Ραμάλα, στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη , αντιδρώντας για τη σύλληψη και τον ξυλοδαρμό μέχρι θανάτου από την παλαιστινιακή αστυνομία του Νιζάρ Μπανάτ, πολέμιου της διαφθοράς της Παλαιστινιακής Αρχής. α

Περίπου 5 εκατομμύρια παλαιστίνιοι/-ες είναι εκτοπισμένοι/-ες στις γύρω αραβικές χώρες (Ιορδανία, Συρία, Λίβανο, Σαουδική Αραβία), ως αποτέλεσμα των ισραηλινών διωγμών και εποικισμών. Οι περισσότεροι/-ες ζουν εδώ και δεκαετίες σε προσφυγικούς καταυλισμούς, σε άθλιες συνθήκες και καθεστώς εξαίρεσης (απαγόρευση μετακίνησης, διαβίωση στα όρια της εξαθλίωσης, απουσία ακόμα και στοιχειωδών δικαιωμάτων).

Οι παλαιστίνιοι/-ες της Δυτικής Όχθης ασχολούνται σε μεγάλο βαθμό με τα ελαιόδεντρα (ένα από τα πλέον ιστορικά κοινωνικά σύμβολα του αγώνα τους, με τις κατοχικές αρχές και τους εποίκους να έχουν ξεριζώσει από το 1967 πάνω από 800.000 ελαιόδεντρα) και με αγροτικές καλλιέργειες στα εύφορα εδάφη της κοιλάδας του Ιορδάνη (πολλά από τα οποία έχουν

καταληφθεί από εποίκους μαζί με σημαντικούς υδάτινους πόρους). Αποτελούσαν, επίσης, για δεκαετίες το κυρίως εργατικό δυναμικό -ανειδίκευτο ως επί το πλείστο- ισραηλινών επιχειρήσεων, είτε σε ισραηλινές πόλεις (Τελ Αβίβ, Χάιφα κ.α.) είτε σε εποικισμούς στη Δυτική Όχθη (Ιερουσαλήμ, Βηθλεέμ, Χεβρώνα κ.α.), με την αποικιοκρατία και τον ρατσισμό -όπως πάντανα υποτιμούν την εργατική δύναμη και να ρίχνουν τα μεροκάματα.

Με τη Δεύτερη Ιντιφάντα (2000-2005), η έναρξη κατασκευής του τείχους του διαχωρισμού των 750 χλμ. από το ισραηλινό κράτος το 2003, συνδυάστηκε με τη μείωση των παλαιστίνιων εργαζομένων σε ισραηλινές επιχειρήσεις. Απαγορεύτηκε πλέον σε μεγάλο βαθμό η μετάβαση στην άλλη πλευρά του τείχους και δρομολογήθηκε η αντικατάστασή τους από μετανάστες εργάτες (με αντίστοιχες ή ακόμα χειρότερες εργασιακές συνθήκες και απολαβές), οι οποίοι «εισήχθησαν» μέσω διακρατικών συμφωνιών από διάφορες περιοχές κυρίως της Ασίας. Σύμφωνα με την τελευταία έκθεση της Συνδιάσκεψης του Ο.Η.Ε. για το Εμπόριο και την Ανάπτυξη (U.N.C.T.A.D.), που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 26 Οκτώβρη 2023,*«η ανεργία στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη είναι πάνω από 13% και η φτώχεια μαστίζει το 40% του πληθυσμού των παλαιστινίων, με αποτέλεσμα το 22,5% των εργαζομένων να δουλεύει σε ισραηλινές πόλεις ή στους εποικισμούς, όπου οι μισθοί είναι υψηλότεροι»*[58].

Σχετικά με τη Λωρίδα της Γάζας, οι κάτοικοι της έχουν ακόμα μικρότερη και πιο δύσκολη πρόσβαση σε πόρους διαβίωσης. Ως πρώην προσφυγικός καταυλισμός, δεν υπάρχουν πολλές δουλειές και κύκλος εργασιών. Μεγάλο μέρος των κατοίκων είναι σε κατάσταση ανεργίας ή ευκαιριακής απασχόλησης, βοηθούμενοι από επιδόματα και συσσίτια και μόνο στο βόρειο κομμάτι της Λωρίδας, από συνοικισμούς όπως η Μπεϊτ Χανούν ή η Τζαμπαλίγια, κάτοικοι τους έβγαιναν έξω από το τείχος με ειδικές άδειες για εργασία σε ισραηλινές πόλεις και επιχειρήσεις βόρεια της Γάζας. Ήδη πριν την έναρξη των ισραηλινών στρατιωτικών επιχειρήσεων μετά την 7η Οκτώβρη, περισσότερος από τον μισό πληθυσμό της Λωρίδας της Γάζας ζούσε κάτω από το όριο της φτώχιας.

. β

Βασικός μηχανισμός δημιουργίας άρχουσας τάξης, με πολιτικούς και οικονομικούς όρους, στην Παλαιστίνη υπήρξε η συγκρότηση της Παλαιστινιακής Αρχής.Ένα θεσμικό πρόπλασμα κρατικού μηχανισμού, το οποίο δημιουργήθηκε μετά τις συμφωνίες του Όσλο το 1993, που ανάμεσα σε άλλες αρμοδιότητες (συνομιλίες με το ισραηλινό κράτος και τον διεθνή παράγοντα, δημιουργία σωμάτων ασφαλείας και κρατητηρίων για τη διαχείριση της κοινωνικής απειθαρχίας) ανέλαβε τη διαχείριση μεγάλων κονδυλίων διεθνούς χρηματοδότησης (κυρίως δυτικής προέλευσης) για την ενίσχυση του ίδιου του μηχανισμού της και την άσκηση κάποιου είδους κοινωνικής πολιτικής. Ο προσωπικός πλουτισμός στελεχών της Φατάχ[59], με τον προσεταιρισμό ποσών από αυτά τα

58. Εβραϊκοί εποικισμοί στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη - Πώς διώχνουν τους Παλαιστίνιους από τις εστίες τους!, www.ieidiseis.gr, 27/10/23
59. Σοσιαλιστική οργάνωση, βασικός κορμός της P.L.O., με ηγέτη για δεκαετίες τον Γιάσερ Αραφάτ, μέχρι το θάνατό του το 2004, η οποία ελέγχει την Παλαιστινιακή Αρχή από την ίδρυσή της.

κονδύλια, είχε ως αποτέλεσμα τη σημαντική μείωση της απήχησής της, σε συνδυασμό με την ενδοτικότητα που ανέπτυξε απέναντι στο ισραηλινό κράτος και την εγκατάλειψη της αντίστασης. Αντίστοιχα κονδύλια διαχειρίζεται εδώ και χρόνια και η Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας από οικονομικές ενισχύσεις τριγύρω αραβικών κρατών, τα οποία πέρα από την όποια κοινωνική αρωγή εξυπηρετούν και την ισχυροποίησή της ως κόμμα-ένοπλη οργάνωση.

Οι κυρίως τομείς από τους οποίους προέρχονται τα εύπορα στρώματα στην παλαιστινιακή κοινωνία είναι το στελεχικό δυναμικό των κομμάτων-οργανώσεων, οι αξιωματούχοι των θεσμικών οργάνων, ένα εκτεταμένο δίκτυο Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων – Μ.Κ.Ο.[60] (που συσχετίζονται με το πολιτικό προσωπικό και τα κονδύλια διεθνούς βοήθειας), εργολαβικές εταιρείες που αναλαμβάνουν σε επίπεδο έργων, παραγωγής, κατασκευών υπεργολαβικά κομμάτια ισραηλινών και πολυεθνικών εταιρειών και βέβαια η πανταχού παρούσα παρασιτική κάστα των εμπόρων.

Η πολιτική εξουσία συγκροτείται ως πρόπλασμα κράτους και αφορά σε θεσμικά όργανα λήψης πολιτικών αποφάσεων, άσκησης διπλωματίας, οικονομικής διαχείρισης και αστυνομικής εποπτείας-καταστολής, είτε στην επίσημη-αναγνωρισμένη εκδοχή του όπως η Παλαιστινιακή Αρχή -που από το 2007 και μετά έχει εξουσία μόνο στη Δυτική Όχθη- είτε στην άτυπη μορφή του όπως το αντίστοιχο θεσμικό πλέγμα που έχει στήσει χωρίς διεθνή αναγνώριση η Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας. Δεν είναι τυχαίο ότι κυρίως στη Δυτική Όχθη αλλά και στη Λωρίδα της Γάζας έχουν εκδηλωθεί αντικυβερνητικές διαδηλώσεις, απεργίες έως και οδομαχίες, για ζητήματα σχετιζόμενα με τις κοινωνικές συνθήκες ζωής αλλά και στο πλαίσιο μεγάλων γεγονότων όπως οι εξεγέρσεις της λεγόμενης «αραβικής άνοιξης» το 2011, τις οποίες οι επικεφαλής αρχές έχουν αντιμετωπίσει κατασταλτικά[61].

---

60. «Όταν πρόκειται για χρηματοδότηση, όλοι μιλούν για βιωσιμότητα και δημοκρατία και έρχονται εδώ στους *«ιθαγενείς» να οργανώσουν workshops [...] Οι χρηματοδότες δεν ασχολούνται με την κατοχή. Παραδείγματος χάρη, αναφέρονται στο πρόβλημα του νερού, αλλά ενώ εργάζονται γύρω από την κατοχή, δεν μιλούν για το μείζον πρόβλημα που είναι η καταλήστευση του νερού μας από τους Ισραηλινούς [...] Είναι ένα σύστημα ελέγχου και εμείς χάνουμε την ουσία της πραγματικής στόχευσης. Έχει δημιουργηθεί μια φούσκα πολύ πλούσιων υπαλλήλων σε ΜΚΟ, τόσο ξένων όσο και παλαιστίνιων, μια τάξη πλούσιων ανθρώπων στη Ραμάλα, που προσποιούνται ότι παρέχουν βοήθεια.»*, Lina Nabusly, Βηθλεέμ, Δυτική Όχθη, 2018 - Συνεντεύξεις με ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εκδ. ΚΑΜΙΟΝΕΤΑ 2023.

61. «*Οι Η.Π.Α έφεραν τον Salam Fayyad στην εξουσία, τον καργιόλη της Παγκόσμιας Τράπεζας και η εντολή του ήταν κυρίως να εξαλείψει τη «διαφθορά» και να δημιουργήσει θεσμούς (διετέλεσε πρωθυπουργός της Παλαιστινιακή Αρχής το διάστημα 2007-13. Προηγουμένως είχε εργαστεί για το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα). Τότε ήταν που αρχίσαμε να βλέπουμε ότι όλο και μεγαλύτερο μέρος του κρατικού προϋπολογισμού πήγαινε στην «ασφάλεια». Συνειδητοποίησα ότι η αστυνομία εκπαιδευόταν για να πολεμήσει εναντίον των δικών μας ανθρώπων. Οι στρατιώτες ξεκίνησαν να εκπαιδεύονται στη διαχείριση-διάλυση του πλήθους στις διαδηλώσεις. Οι δυνάμεις ασφαλείας μας εκπαιδεύονταν από Αμερικανούς και Ευρωπαίους. [...] Στις διαδηλώσεις του 2011 (στο πλαίσιο των εξεγέρσεων σε αραβικές χώρες, τη λεγόμενη «αραβική άνοιξη», σημείωση δική μας), τόσο η Χαμάς στη Γάζα όσο και η Φατάχ εδώ στη Δυτική Όχθη, έκαναν οτιδήποτε περνούσε από το χέρι τους για να διαλύσουν το κίνημά μας. Εδώ, στη Ραμάλα, η Παλαιστινιακή Αρχή συνέθλιψε τις διαδηλώσεις. Μας στοχοποίησαν και κινήθηκαν εναντίον της καθεμίας από εμάς ξεχωριστά, απομονώνοντάς μας από τις συντρόφισσες μας. Υπήρχε μια συνεργασία μεταξύ των παλαιστινιακών και των ισραηλινών δυνάμεων ασφαλείας για να συλλάβουν ακτιβιστές. [...] Όταν με συνέλαβαν και προφυλακίστηκα από την Παλαιστινιακή Αρχή, είδα ανθρώπους να αιμορραγούν, να βασανίζονται. Πρώτα βασανίζεσαι στις παλαιστινιακές φυλακές και μετά η εξαναγκασμένη κατάθεσή σου χρησιμοποιείται από τους ισραηλινούς. Συχνά αποφυλακίζεσαι από τις παλαιστινιακές φυλακές για να συλληφθείς σύντομα από τους ισραηλινούς. Υπάρχει ένας συντονισμός μεταξύ τους, δια μέσου του Περιφερειακού Γραφείου Συντονισμού (District Coordinating Office, θεσμός που δημιουργήθηκε κατά τις ειρηνευτικές συνομιλίες του Όσλο και προβλέπει τη συνεργασία των υπηρεσιών της Παλαιστινιακής Αρχής με αυτές του Ισραήλ).*», Lina Nabusly, Βηθλεέμ, Δυτική Όχθη, 2018 - Συνεντεύξεις με ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εκδ. ΚΑΜΙΟΝΕΤΑ, 2023.

Σχετικά με τους έμφυλους διαχωρισμούς, τη θέση της γυναίκας μέσα στην παλαιστινιακή κοινωνία, τον συντηρητισμό και την επίδραση της θρησκευτικότητας, είναι και πάλι κατατοπιστική η Lina Nabusly:

Μαχήτριες της παλαιστινιακής αντίστασης την δεκαετία του 1960

«Μεγάλωσα εντός της κατοχής [...] Κατά τη διάρκεια της δεύτερης ιντιφάντα, η οποία ξεκίνησε το 2000, άρχισα να αντιλαμβάνομαι καλύτερα την κατάσταση. [...]»

«Εκείνη την εποχή υπήρχε περισσότερος χώρος για τις γυναίκες απ' ότι τώρα. Η κοινωνία έκτοτε έχει γίνει πολύ πιο συντηρητική. Μέσα σε τόσο αιματοκύλισμα και θάνατο, η θρησκεία είναι το μοναδικό πράγμα από το οποίο μπορούν να κρατηθούν οι άνθρωποι [...]»

«Αλλά επειδή οι γυναίκες είμαστε ενταγμένες στον αγώνα εναντίον της ισραηλινής κατοχής, μας έχει παραχωρηθεί περισσότερη ελευθερία απ' ότι σε άλλα μέρη. Εξαιτίας αυτής της κατάστασης, οι γυναίκες βρίσκονται σε καλύτερη μοίρα εδώ, συγκριτικά με τις υπόλοιπες αραβικές χώρες.»

. γ

Όλα αυτά, όμως, δεν εξελίσσονται σε ένα παράλληλο σύμπαν από το ισραηλινό αποικιοκρατικό καθεστώς απαρτχάιντ, εκτοπισμών, εξόντωσης, φυλακίσεων, καταστολής, αλλά εκδηλώνονται και συγκροτούνται στο πλαίσιο της κατοχικής πραγματικότητας και συμπλέκονται μαζί της. Κάτι που τίθεται και από τα ίδια τα ριζοσπαστικά υποκείμενα της κοινωνικής βάσης, που ζουν εκεί και αγωνίζονται από κοινωνικοαπελευθερωτική σκοπιά (μακριά από εθνοκεντρικές λογικές και εθνικοαπελευθερωτικές αγκυλώσεις) εξίσου ενάντια στην ισραηλινή κατοχή, τον καπιταλισμό, την πατριαρχία, τον ρατσισμό, τον κρατικό έλεγχο, την απολυταρχία.

Και μάλιστα με την ιδιαιτερότητα ότι πρόκειται για ένα καθεστώς «εποικιστικής αποικιοκρατίας»: η κατοχική, ρατσιστική, εκμεταλλεύτρια δύναμη δεν είναι ένα κράτος με έδρα σε κάποιο άλλο σημείο του πλανήτη, που έχει επιβληθεί στρατιωτικά και διοικητικά, εκμεταλλευόμενο τους πόρους και το ανθρώπινο δυναμικό του γηγενούς πληθυσμού, αλλά διεκδικεί την ίδια αυτή περιοχή για το ίδιο και τους εποίκους του (settlers), με τη μεθοδολογία της διαρκούς αύξησης του πληθυσμού των εποίκων και τον σταδιακό εκτοπισμό των προηγούμενων κατοίκων της περιοχής.

«Όταν διέσχισα τη Ράφα δεν μου πέρασε από το μυαλό πώς δεν θα γύριζα ποτέ πίσω. ποτέ! Αλλά, μετά, η πολιορκία μας απαγόρευσε να γυρίσουμε ακόμα και στους καταυλισμούς προσφύγων. Είμαι προσφύγισσα. Γεννήθηκα πρόσφυγας κι έκτοτε βρίσκομαι σε ένα εντελώς διαφορετικό σκηνικό. Στέκομαι από μακριά, κοιτώντας την οικογένεια μου, τους αγαπημένους μου, τους φίλους και όσες-ους νοιάζομαι, να επιβιώνουν υπό πολιορκία, υπό στρατιωτική κατοχή και απαρτχάιντ, υποτασσόμενες-οι σε καθημερινές μορφές βίας [...] Ειδικά στη Γάζα, την οποία το Ισραήλ μεταχειρίζεται ως εργαστήριο όπου μπορεί να αναπτύξει πρωτοποριακές μεθόδους ελέγχου και εφαρμόζονται μηχανισμοί που πιθανά δεν έχουν χρησιμοποιηθεί σε κανένα άλλο πλαίσιο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Είναι απλά αδιανόητο το πόσο κανονικοποιημένες είναι αυτές οι ακραίες αδικίες.»[62] *«Έχουμε να κάνουμε με ένα κατοχικό, αποικιακό, ρατσιστικό και απαρτχάιντ καθεστώς.»*[63]

Τα στρατόπεδα προσφύγων που ξεπήδησαν μετά το 1948 έγιναν μόνιμες κατοικίες στην εξορία.

Η ολοκληρωτική επίθεση του Ισραήλ μετά την 7η Οκτώβρη έχει εκτοπίσει σχεδόν όλο τον πληθυσμό της Λωρίδας της Γάζας στο νοτιότερο άκρο της, τη Ράφα.

62. Shahd Abusalama, Ηνωμένο Βασίλειο, Γάζα, 2021 - Συνεντεύξεις με ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εκδ. ΚΑΜΙΟΝΕΤΑ, 2023.
63. Mona Al-Farra, Γάζα, 2021 - Συνεντεύξεις με ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εκδ. ΚΑΜΙΟΝΕΤΑ, 2023.

Δεν υπάρχει Παλαιστίνη και Ισραήλ[64]. Υπάρχει η ιστορική περιοχή της Παλαιστίνης και το κατοχικό κράτος-απαρτχάιντ του Ισραήλ. Η ταυτόχρονη και κατ' αντίστιξη αναφορά σε Παλαιστίνη και Ισραήλ εμμέσως πλην σαφώς αναγνωρίζει και κανονικοποιεί το κράτος του Ισραήλ, τους διωγμούς, τους εποικισμούς, τα τείχη, τις ταπεινώσεις, τα σακατέματα, τις φυλακίσεις, τις δολοφονίες. Οι αντιστασιακές οργανώσεις, κοσμικού ή θρησκευτικού χαρακτήρα, πέρα από την κριτική που είναι δόκιμο να τους ασκείται από αντιεξουσιαστικής σκοπιάς μαζί με την απόσταση που είναι αναπόφευκτο να έχουμε ως αναρχικές/-οι (για την ιεραρχική τους δομή, τον εξουσιαστικό τους χαρακτήρα και βλέψεις, τις πολιτικές τους τακτικές και υπολογισμούς), είναι αντάρτικοι σχηματισμοί εναντίον ενός κατοχικού κράτους. Δεν υπάρχουν στρατοί και σύνορα δύο αντιμαχόμενων κρατών, γιατί πολύ απλά αναφερόμαστε σε κατοχή. Το ισραηλινό κράτος εσκεμμένα ποτέ δεν έχει δηλώσει ποια θεωρεί σύνορα του, προφανώς αποβλέποντας στην κατάληψη ολόκληρης της ιστορικής περιοχής της Παλαιστίνης, που είναι και ο πολιτικός του στόχος όλες αυτές τις δεκαετίες.

Στη Λωρίδα της Γάζας και στη Δυτική Όχθη δεν γίνεται πόλεμος αλλά στρατιωτική επέμβαση αντιποίνων του ισραηλινού κράτους στο πλαίσιο της συλλογικής ευθύνης ως απάντηση απέναντι σε μια αντιστασιακή ενέργεια που βαφτίστηκε «τρομοκρατική». Μια σφαγή δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων στη συντριπτική τους πλειοψηφία άοπλων. Μια από τις χειρότερες γενοκτονίες μετά τον Β'Π.Π. Μια καταστροφή μεγαλύτερη σε ανθρώπινες απώλειες κι από τη Νάκμπα του 1948, δεδομένου ότι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι έχουν δολοφονηθεί μέσα σε λίγους μήνες, σε μεγάλο ποσοστό παιδιά.

Οι αναγνώσεις αυτής της συνθήκης μέσα από μονοσήμαντες στείρες ταξικές αναλύσεις ή/και με διαγνώσεις για εκατέρωθεν εξουσίες που αποτελούν τον βασικό εχθρό των καταπιεσμένων στις δύο πλευρές των συνόρων (τα οποία δεν υπάρχουν) προέρχονται από την αστοχία κατανόησης ότι οι εξουσίες στο εσωτερικό της παλαιστινιακής κοινωνίας προκύπτουν από τη διαλεκτική, τα όρια, τις αντιφάσεις, τις στρεβλώσεις του ίδιου του αντικατοχικού/αντιαποικιακού αγώνα. Πρόκειται για ιδεολογικοποιημένες προσεγγίσεις που προσπαθούν με στρεβλό τρόπο (όπως κάθε ιδεολογία) να χωρέσουν την πραγματικότητα σε κλειστά υπερκείμενα συστήματα ιδεών και εργαλείων. Δεν είναι τυχαίο ότι σε αυτές τις προσεγγίσεις και μεθοδολογία εμφανίζονται εσφαλμένες αντιστοιχίσεις με το ουκρανικό μέτωπο (όπου εξελίσσεται ένας ενδοκυριαρχικός πόλεμος, μια πολεμική αναμέτρηση κρατών και συνασπισμών κρατών) και ότι δεν καταλήγουν στο πρόταγμα της αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό πληθυσμό απέναντι στην εξόντωση και τον εκτοπισμό του.

Η αποικιοκρατική πραγματικότητα ενός κατοχικού κράτους απαρτχάιντ αποτελεί το υπόβαθρο πάνω στο οποίο αναπτύσσονται από τα πιο ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά μέχρι τις παραδοσιακές ή πιο σύγχρονες μορφές εξουσίας (πολιτική εξουσία, χειραγώγηση και καταστολή, ταξική διαίρεση, φτώχεια και συγκέντρωση πλούτου, θρησκευτική εξουσία, συντηρητισμός, έμφυλοι διαχωρισμοί και καταπίεση). Αποτελεί το υπόβαθρο πάνω στο οποίο αναπτύσσονται τόσο οι κοινωνικοαπελευθερωτικές πτυχές του αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης και εκμετάλλευσης, όσο και η εθνικοαπελευθερωτική επικέντρωση/στόχευση και αγκύλωση (είτε θρησκευτικού είτε κοσμικού χαρακτήρα).

64. «Το απαρτχάιντ και οι πολιτικές της κατοχής είναι αυτή καθαυτή η βάση του κράτους του Ισραήλ [...] Και η κατοχή δεν σταματάει στους εποικισμούς ή στο checkpoint. Είναι παντού, γύρω μας και άρα δεν υπάρχει «εδώ» και «εκεί». Το Ισραήλ είναι η κατοχή.», Γιόσι Μπαρτάλ, Δοκίμια και Σκέψεις, Αναρχικοί ενάντια στο τείχος, Εκδόσεις των συναδέλφων, Αθήνα, 2015

Εξίσου, η 7η Οκτώβρη δεν συνιστά την αφετηρία κάποιας πολεμικής σύρραξης μεταξύ Χαμάς και ισραηλινού κράτους αλλά ένα σημείο συνέχειας και συνάμα τομής σε μια διαδρομή 75 ετών αποικιοκρατίας. Μια αντιστασιακή ενέργεια απέναντι στην κατοχική δύναμη και τη φονική στρατιωτική της επιθετικότητα στη Λωρίδα της Γάζας όλα αυτά τα χρόνια, από το 2005 που αποσύρθηκε από αυτήν.

"Αυτός ο δρόμος οδηγεί στη Ζώνη Α που βρίσκεται υπό τον έλεγχο της Παλαιστινιακής Αρχής. Απαγορεύεται η είσοδος για τους ισραηλινούς πολίτες, είναι επικίνδυνη για τις ζωές σας και ενάντια στον ισραηλινό νόμο."

Το κλίμα που δημιούργησε από τις πρώτες ώρες ο ισραηλινός μηχανισμός προπαγάνδας (Hasbara) και η διάχυση της «συζήτησης» στα social media στη βάση κυριαρχικών διλημμάτων που διατυπώθηκαν πάνω στον έλεγχο και τη χειραγώγηση της πληροφορίας, φαίνεται να είχε επίδραση και επιρροή και σε κινηματικά κομμάτια, που ένιωσαν την ανάγκη, πριν θέσουν οτιδήποτε άλλο, να καταδικάσουν την επίθεση της 7ης Οκτώβρη και να τη συμψηφίσουν ως προς τη φυσιογνωμία και τα χαρακτηριστικά της με τις επιχειρήσεις του ισραηλινού κράτους. Ορισμένα κομμάτια μάλιστα επιδόθηκαν αποκλειστικά στην καταδίκη της ενέργειας και της Χαμάς, υπονοώντας ότι η εξαφάνιση της θα κάνει καλύτερο τον κόσμο, συντασσόμενα έτσι με τη ρητορική και την πολιτική των κρατών τους.

Σύνθημα έξω από την κατάληψη Rote Flora στο Αμβούργο

«Η δυσχερής θέση των Παλαιστίνιων, τα τελευταία 100 χρόνια, είναι αποτέλεσμα της επισκίασης του εθνικισμού πάνω στον αντι-αποικιοκρατικό αγώνα, ο οποίος είναι πολύ περισσότερο συμπεριληπτικός. Ιστορικά ο αγώνας δεν ήταν ποτέ για τον Παλαιστινιακό εθνικισμό. Νομίζω ότι ο παλαιστινιακός εθνικισμός προέκυψε ως αντίδραση στη σιωνιστική μετανάστευση και το εβραϊκό εθνικιστικό σχέδιο. Το παλαιστινιακό εθνικοαπελευθερωτικό αφήγημα ξεκίνησε ως στρατηγική για την αντιμετώπιση αυτών.»[65]

Όσο ακριβώς δεν μπορούμε να παρακολουθήσουμε μια λογική συμψηφισμών και ίσων αποστάσεων, που παρακάμπτει την κατοχική πραγματικότητα και έχει επηρεαστεί από τη χειραγώγηση της πληροφορίας και τα διλήμματα της Hasbara, άλλο τόσο κρατάμε αποστάσεις από την εθνικοαπελευθερωτική/αντιιμπεριαλιστική προσέγγιση και τη λογική της ταύτισης με τις ένοπλες παλαιστινιακές οργανώσεις, όπως το σύνθημα «νίκη στα όπλα της παλαιστινιακής αντίστασης», η οποία από τη μία ομογενοποιεί διαφοροποιημένα κομμάτια της ένοπλης αντίστασης (ακόμα κι αν αυτά έχουν κάνει κοινές διακηρύξεις τους προηγούμενους μήνες) και από την άλλη υιοθετεί θέσεις, ιδεολογίες και στοχεύσεις, που απέχουν παρασάγγας από το κοινωνικό/ταξικό απελευθερωτικό όραμα.

Η εθνικοαπελευθερωτική/αντιιμπεριαλιστική ανάλυση αποτελεί μια συγκεκριμένη μορφή της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας των σταδίων, προσαρμοσμένη στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα[66], τα οποία εκδηλώθηκαν κατά κύριο λόγο μετά τον Β'Π.Π. Η λεγόμενη «θεωρία των σταδίων», βλέπει στάδια παντού και είναι σε τελική ανάλυση μια προσέγγιση που μεταθέτει εσαεί το ζήτημα του κοινωνικού μετασχηματισμού σε κάποιο απροσδιόριστο μέλλον. Για παράδειγμα, οι χώρες που εμφανίζουν οικονομική και πολιτική υστέρηση, πρέπει πρώτα να αναπτύξουν καπιταλιστικές δομές στην οικονομική σφαίρα και αστική δημοκρατία σε πολιτειακό επίπεδο, για να ξεκινήσει η προσπάθεια για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Εκείνες που βρίσκονται σε καθεστώς αποικιοκρατίας πρέπει μέσα από τη συμμαχία και το ενιαίο εθνικό μέτωπο των λαϊκών στρωμάτων με τα αστικά, να αποτινάξουν τον ξενικό ζυγό και να συγκροτήσουν ένα ανεξάρτητο εθνικό αστικό κράτος, στο οποίο θα μπορέσουν να διαμορφωθούν οι όροι να ξεδιπλωθεί η ταξική πάλη προς τον σοσιαλισμό. Και τέλος, όταν με οποιονδήποτε τρόπο ξεκινήσει ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός, το κόμμα που ισχυρίζεται ότι αντιπροσωπεύει την εργατική τάξη θα πρέπει να προχωρήσει στην κατάληψη της εξουσίας, μέσω της δημιουργίας εργατικού κράτους, το οποίο θα διευθύνει, για την οριστική συντριβή της αστικής τάξης/εξουσίας και των αντιδραστικών αντεπαναστατικών δυνάμεων (με τα αναρχικά επαναστατικά κομμάτια να έχουν βρεθεί συστηματικά στο στόχαστρο αυτών των μηχανισμών), μέχρι τον μαρασμό (!) του σοσιαλιστικού κράτους και το πέρασμα στην κομμουνιστική αταξική κοινωνία (!!!).

65. Lama Suleiman, Χάιφα - Συνεντεύξεις με ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εκδ. ΚΑΜΙΟΝΕΤΑ, 2023

66. Αυτό βέβαια, το σημείο του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, των σταδίων, της επιδίωξης συγκρότησης ανεξαρτήτου κράτους, είναι το σημείο που συμφωνούν και οι δύο πλευρές που θέλουμε να κριτικάρουμε. Τόσο αυτή που από αντιιμπεριαλιστική εθνικοαπελευθερωτική σκοπιά το υποστηρίζει, όσο και αυτή που από κοινωνική/ταξική σκοπιά το καταγγέλλει και οδηγείται σε συμψηφισμούς, υποβιβάζοντας τη βαρύτητα και την ιστορικότητα της κατοχικής πραγματικότητας. Πολύ απλά γιατί της διαφεύγει ότι σε συνθήκες κατεχόμενης ζωής ο κοινωνικοαπελευθερωτικός πόλος δεν συγκροτείται σε αντιδιαστολή με την κατοχή αλλά ως συνολική θεώρηση, στάση και στρατηγική απέναντι σε κατοχική και εγχώρια εξουσία. Έτσι οργανώνεται μια διπολική «συζήτηση» πάνω στις διαφορετικές και ανταγωνιστικές οπτικές μιας θεμελιώδους συμφωνίας: αυτός είναι ο αγώνας στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη, αυτά είναι τα υποκείμενα και τα χαρακτηριστικά του. Όποιος επιχειρεί κάποια άλλη, διαφορετική, «πρωτότυπη», αιρετική προσέγγιση, είναι ή αφελής ή επικίνδυνος και σίγουρα γραφικός…

Θεωρία η οποία ενώ δεν επιβεβαιώθηκε ιστορικά, τόσο στις επιμέρους εκδοχές της[67] όσο και στο σύνολό της, διαρκώς επανέρχεται και επανατίθεται.

Όμως κάθε αντιαποικιακός/αντικατοχικός αγώνας δεν είναι κατ' ανάγκη εθνικοαπελευθερωτικός ή αυτή δεν είναι η μόνη πτυχή του. Και σίγουρα στο εσωτερικό των παλαιστινιακών κοινοτήτων έχουν εκδηλωθεί έμπρακτα και διατυπωθεί διαφορετικές εκδοχές και προσεγγίσεις του αντικατοχικού αγώνα και του συσχετισμού του με τις υπόλοιπες μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Σε τελική ανάλυση, η μαρξιστική-λενινιστική εθνικοαπελευθερωτική/αντιιμπεριαλιστική προσέγγιση αυτών των αγώνων δεν είναι κατ' ανάγκη η ερμηνεία αυτού που συνέβη, όσο η στρατηγική πάνω στην οποία εργάστηκαν οι συγκεκριμένες οργανώσεις-κόμματα εγκλωβίζοντας, περιθωριοποιώντας ή/και καταστέλλοντας τις διαφορετικές εκδοχές, προσπάθειες και οπτικές που εκφράστηκαν σε πολλές περιπτώσεις (σχετικά παραδείγματα υπάρχουν και στον ελλαδικό χώρο την περίοδο της ναζιστικής κατοχής).

Αυτή η προσέγγιση μάλιστα δεν είναι τυχαίο ότι έχει οδηγήσει διάφορες αντιιμπεριαλιστικές οργανώσεις και ομαδοποιήσεις να δηλώνουν τη στήριξή τους σε κρατικές δυνάμεις και συνασπισμούς (όπως ο συμμαχικός άξονας Ιράν, Χεσμπολάχ, σιιτικές πολιτοφυλακές σε Ιράκ και Συρία, Χούθι κ.α.) με μοναδικό κριτήριο ότι τίθενται ενάντια στον αμερικανο-νατοϊκό αυτοκρατορικό «άξονα του κακού», παρότι αυτά τα κράτη και συνασπισμοί δυνάμεων εξυπηρετούν τα δικά τους κυριαρχικά συμφέροντα και επιδιώξεις[68].

67. Στη βάση αυτής της θέσης και στρατηγικής είχαν προηγηθεί, στο πλαίσιο της αντιφασιστικής στρατηγικής του Στάλιν, κατά τη διάρκεια του Β'Π.Π., τα λαϊκά αντιφασιστικά μέτωπα, σύμπραξης των Κ.Κ. στις ευρωπαϊκές χώρες με φιλελεύθερους αστούς και προοδευτικούς σοσιαλιστές και μεταρρυθμιστές για την υπονόμευση και αναχαίτιση των ναζί και την προάσπιση της σοβιετικής πατρίδας.

68. «*Στο πλαίσιο αυτό δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά παρά μόνο σε επίπεδο ρητορικής μεταξύ του ήπιου/αμυντικού πατριωτισμού και του επιθετικού/πολεμοχαρή εθνικισμού, όπως παρουσιάζονται. Αφού οι διαφορετικές προσεγγίσεις (φιλελεύθερες, φασιστικές, σοσιαλιστικές, αριστερές) βασίζονται όλες στην αποδοχή του πυρήνα της εθνοκρατικής λογικής, συνιστώντας διαφορετικές εκδοχές και παραλλαγές της. Κι αυτή η διαπίστωση έχει την ιδιαίτερη σημασία της την περίοδο που διανύουμε, που η κλιμάκωση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών, η διάρρηξη των διεργασιών της παγκοσμιοποίησης και η αναδίπλωση/επανασυσπείρωση γύρω από το έθνος-κράτος, τροφοδοτεί στον ευρωπαϊκό χώρο, όπως και σε άλλα σημεία του πλανήτη, για άλλη μια φορά την άνοδο των εθνικισμών. Σε διαφορά με τις ελλείψεις, τις αστοχίες και τα αδιέξοδα της αντιιμπεριαλιστικής ανάλυσης (σε σχέση με το ζητούμενο της κοινωνικής-ταξικής απελευθέρωσης), που εντοπίζει το πρόβλημα στην αντιπαράθεση ισχυρών κρατών ή ηγεμονικών σχηματισμών με λιγότερο ισχυρά κράτη, επενδύει στην ανάπτυξη λαϊκών εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων και προτάσσει (έμμεσα ή άμεσα) την «αυτοδιάθεση των λαών» μέσω της δημιουργίας δικού τους κράτους ή της ένταξης τους στο έθνος-κράτος, που αναγνωρίζουν ως δικό τους. Μια προσέγγιση που καταλήγει αναπόφευκτα στην αγκαλιά του κρατισμού.*», από την μπροσούρα της Ανοιχτής Αντιπολεμικής Συνέλευσης Αναρχικών «ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ», για τον πόλεμο στην Ουκρανία, Φλεβάρης 2023.

Στην περίπτωση της Παλαιστίνης, τα όρια της εθνικοαπελευθερωτικής προσέγγισης συναντιούνται επίσης στο γεγονός ότι το αποικιοκρατικό κράτος δεν έχει την έδρα του σε κάποιο άλλο σημείο του πλανήτη αλλά ασκεί «εποικιστική αποικιοκρατία»[69]. Οπότε δεν μπορεί να τεθεί ως στόχος η αποχώρηση της κατοχικής, ρατσιστικής και εκμεταλλεύτριας δύναμης, αλλά η απο-αποικιοποίηση της περιοχής (ως κατεχόμενο έδαφος), των εποίκων (ως προσώπων που ενδεχομένως θα συνεχίσουν να ζουν στην περιοχή), των κοινωνικών σχέσεων και συνειδήσεων (ως αποικιοκρατικό ρατσιστικό θεσμικό πλέγμα και καθημερινές πρακτικές), με την προϋπόθεση της καταστροφής του κράτους-απαρτχάιντ στο πλαίσιο ενός επαναστατικού απελευθερωτικού κοινωνικού μετασχηματισμού.

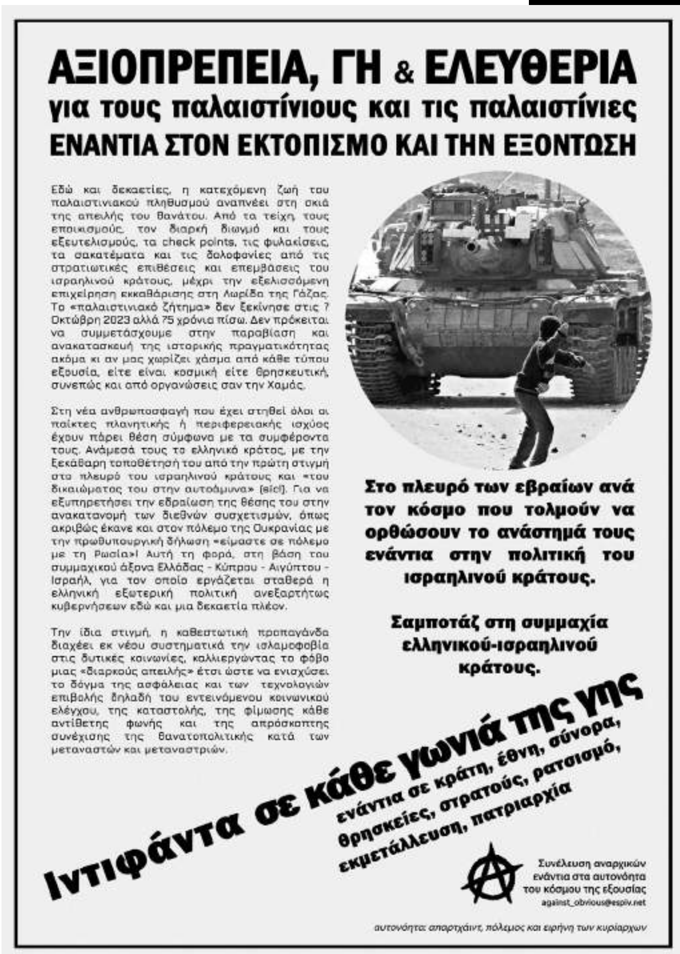
69. Η «εποικιστική αποικιοκρατία» είναι ένα είδος επεκτατικής πολιτικής με διακριτά γνωρίσματα σε σχέση με την «κλασσική» αποικιοκρατία (Settler Colonialism: A Theoretical Overview, Lorenzo Veracini, 2010).
Στην «κλασσική» αποικιοκρατία, η στρατιωτική κατοχή και η διοικητική οργάνωση αποσκοπούν κατά κύριο λόγο στην εκμετάλλευση (πόρων και ανθρώπινου δυναμικού) του αποικιοκρατούμενου πληθυσμού από την αποικιοκρατική δύναμη, η οποία εδρεύει (έχει το μητροπολιτικό της κράτος) σε κάποιο άλλο σημείο του πλανήτη.
Η «εποικιστική αποικιοκρατία» οργανώνεται/εκδηλώνεται περισσότερο ως διείσδυση στο έδαφος και εκτοπισμός του γηγενούς πληθυσμού. Το στοιχείο της εκμετάλλευσης δεν είναι το καθοριστικότερο (παρότι ενυπάρχει) και οι κυρίαρχοι παράγοντες είναι ο εδαφικός, ο δημογραφικός κι ο πολιτικός. Η εγκατάσταση εποίκων σε μια περιοχή ενέχει την προοπτική θεμελίωσης της μόνιμης παρουσίας τους και μεταβολής της πληθυσμιακής σύνθεσης για τον σκοπό της εδραίωσης πολιτικής (δηλαδή κρατικής) κυριαρχίας σε αυτή την περιοχή.
Η «εποικιστική αποικιοκρατία» επιτυγχάνει τους στόχους της όταν «κανονικοποιηθεί» ως δραστηριότητα και μαζί της οι έποικοι όταν, μέσα από την μακροχρόνια εγκατάστασή τους, το έδαφος που κατέλαβαν θεωρηθεί πλέον αναπόσπαστο κομμάτι του κράτους που το εποίκισε.
Ο εποικισμός είναι εργαλείο μιας «δημογραφικής μηχανικής», στους φορείς της οποίας προσφέρονται σπίτια, εργασία ή/και γη μαζί με υποσχέσεις για μια καλύτερη ζωή. Σε πολλές περιπτώσεις, η μεταφορά εποίκων συνιστά ένα συνακόλουθο μέτρο μετά από τον εκτοπισμό μεγάλου μέρους του πληθυσμού που προϋπήρχε (όπως η Νάκμπα το 1948 στην περιοχή της Παλαιστίνης) και συνεχίζει με μια σταθερή επεκτατική πολιτική, με νέους εποικισμούς, κατάληψη περισσότερων εδαφών, διαρκή πίεση προς τον τοπικό πληθυσμό για να «αποχωρήσει» μέχρι και νέους διωγμούς.
Στο πλαίσιο της «εποικιστικής αποικιοκρατίας», δεδομένου ότι η αποικιακή δύναμη δεν είναι ένα «ξένο» κράτος από κάποιο άλλο σημείο του πλανήτη, η απο-αποικιοποίηση ανάγεται σε μια άλλη προοπτική από αυτή της «κλασσικής» αποικιοκρατίας, όπου τίθεται ως προϋπόθεση η αποχώρηση της αποικιακής δύναμης.

Στη σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού και των παρατεταμένων και πολύμορφων κρίσεων, όπου οι ιδεολογίες του παρελθόντος φαίνεται να καταρρέουν, επικρατεί μια γενικευμένη αποδόμηση ιδεών και απονοηματοδότηση εννοιών. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον μοιάζει να μην γίνεται πλήρως αντιληπτό το μέγεθος της επιβολής της κυριαρχίας παρά το γεγονός ότι αυξάνεται και η ένταση αλλά και η συχνότητά της. Στην περίπτωση του ισραηλινού κράτους, η παρατεταμένη και χρόνια εργαλειοποίηση της εβραϊκής ταυτότητας (και της τραγικής ιστορίας που αυτή φέρει) ενισχύει και ενισχύεται από την συνολικότερη απονοηματοδότηση που φαίνεται να επικρατεί σε έναν αλλοτριωμένο σύγχρονο κόσμο. Με την συντριπτική πλειοψηφία του δυτικού κόσμου όχι απλά να συναινεί στην κατασκευή, κάποιων εκ των πιο ακραίων φρικαλεοτήτων μετά το Ολοκαύτωμα αλλά να συμμετέχει και ενεργά σε αυτήν. Δεν πρόκειται απλά για μια τραγική ειρωνεία της ιστορίας, αλλά για ένα από τα πιο φριχτά πρόσωπα της εξουσίας, που επιχειρεί να κατασκευάσει τους πιο ακραίους εξουσιαστές του σήμερα πάνω στα πρόσωπα, που υπέστησαν την φρίκη του παρελθόντος. Πως λοιπόν μπορούμε να παρακολουθούμε τον πιο βίαιο εκτοπισμό και την εξόντωση δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων με την ψυχρότητα και την απόσταση ενός θεατή, που είτε δεν μπορεί είτε αρνείται επίμονα να αντιληφθεί «τον τρόμο και την αθλιότητα» που εξελίσσονται στην περιοχή της Παλαιστίνης;

Πίνακας βασισμένος στη σφαγή στους προσφυγικούς καταυλισμούς στην Σάμπρα και στην Σατίλα, θυμίζει τη «ΓΚΟΥΕΡΝΙΚΑ»

Πρέπει να έχει γίνει σαφές από τα παραπάνω με ποιο τρόπο και από ποια σκοπιά στεκόμαστε αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες στον αγώνα των παλαιστινίων για ζωή, αξιοπρέπεια[70], γη και ελευθερία. Από τη σκοπιά εκείνη που δεν ενδιαφέρεται ούτε για ένα ούτε για δύο κράτη στην περιοχή της Παλαιστίνης -αποβλέποντας στην καταστροφή όλων των κρατών πλανητικά- και προσπαθεί να εντοπίζει, να αναγνωρίζει, να αναδεικνύει και να συνδέεται με τις διεργασίες στην κοινωνική βάση (με τα όποια προβλήματα, όρια και αντιφάσεις τους), με κοινωνικο-απελευθερωτικό πρόσημο και με τη λογική της σύμμειξης. Συμβάλλοντας με λόγο και δράση, από αυτό το σημείο του πλανήτη και στο μέτρο των δυνάμεων μας, στις αντιστάσεις απέναντι στον εκτοπισμό και την εξόντωση των παλαιστινίων και στη δημιουργία αναχωμάτων στην ελληνοϊσραηλινή συμμαχία και την ενεργό συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην εξελισσόμενη σφαγή. Ταυτόχρονα, στεκόμαστε στο πλευρό όσων εβραίων τόσο εντός του Ισραήλ (περιπτώσεις αντιπολεμικών διαδηλωτών και αρνητών στράτευσης)[71], όσο και σε άλλα σημεία του πλανήτη τολμούν να υψώνουν τη φωνή τους απέναντι στο ισραηλινό κατοχικό κράτος απαρτχάιντ (όπως στις Η.Π.Α. με την κατάληψη του Καπιτωλίου από εβραίους/-ες, με κεντρικά συνθήματα «όχι στο όνομά μας» και «κατάπαυση πυρός»)[72].

Αφίσα που εκδόθηκε από τη συνέλευσή μας και κολλήθηκε στους δρόμους της Αθήνας τον Νοέμβριο του 2023.

70. Η έννοια της αξιοπρέπειας είναι κεντρική στην κοινωνική, λογοτεχνική και φιλοσοφική «συζήτηση» που πραγματοποιείται στη Μέση Ανατολή και στον αραβικό κόσμο και δεν έχει ιδιαίτερη σχέση με τη μονοσήμαντη ηθική εννοιολόγηση που έχει στον δυτικό κόσμο. Συμπυκνώνει έννοιες όπως η αναγνώριση, ο αυτοκαθορισμός, ο αλληλοσεβασμός, η ελευθερία. Η δυνατότητα να υπάρχω ως κοινότητα (ούμα) και ως πρόσωπο όπως εγώ θέλω και ορίζω. Η χρήση της μοιάζει με την επίκληση της ελευθερίας, ατομικής και συλλογικής, στον δυτικό κόσμο.
71. Ακόμα και μέσα σε συνθήκες καθολικής πολεμικής επιστράτευσης της ισραηλινής κοινωνίας υπάρχουν αντιρρησίες συνείδησης που αρνούνται να υπηρετήσουν στον ισραηλινό στρατό (I.D.F.) και να συμμετάσχουν στη γενοκτονία στη Γάζα με αποτέλεσμα την φυλάκισή τους (www.middleeasteye.net/video/israel-army-choose-jail-over-serving)
72. Καπιτώλιο / Εκατοντάδες συλλήψεις μετά την «κατάληψη» από διαδηλωτές για τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή,

Μακριά από κάθε «λογική» ή υπόνοια είτε αντισημιτισμού είτε αντιισλαμισμού, αναζητούμε εκείνους και εκείνες μέσα στις διαφορετικές κοινότητες, που επιζητούν τη διασταύρωση και την αρμονική συμβίωση, στη βάση της αμοιβαιότητας και της αλληλεπίδρασης, ενάντια στους επίπλαστους κρατικούς, εθνικούς, θρησκευτικούς, φυλετικούς, έμφυλους διαχωρισμούς. Για μια ιντιφάντα σε κάθε γωνιά της γης.

Για κλείσιμο παραθέτουμε δύο αποσπάσματα που μας φάνηκαν σημαντικά ως προς την οπτική που καταθέτουν, όχι μόνο στο πλαίσιο του συγκεκριμένου αγώνα αλλά και ευρύτερα στην προοπτική της συλλογικής και ατομικής απελευθέρωσης. Γιατί καταργούν σύνορα και διακρίσεις, αγωνίζονται ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο, ρατσισμό, εθνικές αυταπάτες και πατριαρχία και οραματίζονται έναν κόσμο χωρίς εξουσία, διαχωρισμούς, καταπίεση και εκμετάλλευση

«Πώς μπορώ εγώ ως κουήρ αναρχικός από το Ισραήλ να πολεμάω για την εγκαθίδρυση ενός κράτους όπου οι εξουσίες της κατοχής απλά θα αλλάξουν χέρια και θα οικοδομήσουν μια νέα, αλλά και την παλιά, καταπίεση; Τι δουλειά έχουμε με ένα εθνικό κίνημα που ανακατασκευάζει τα εθνικά ιδεώδη που δουλεύουμε για να διαλύσουμε στην ίδια μας την κοινωνία; [...]

Σε μια τόσο κατάφωρα ρατσιστική ατμόσφαιρα (πλήρης διαχωρισμός τόσο με τείχη και τσεκπόιντ όσο και με ρατσιστικούς και θρησκευτικούς νόμους περί γάμων και τη ρατσιστική παρενόχληση ανθρώπων που «μοιάζουν άραβες» στην είσοδο κάθε εμπορικού κέντρου, εστιατορίου ή κλαμπ), η πιο ριζοσπαστική δράση είναι να σπάσεις τον διαχωρισμό, διαδηλώνοντας μαζί με τους παλαιστίνιους, ζώντας μαζί, μιλώντας ο ένας στον άλλη, με αγάπη και νοιάξιμο η μία για τον άλλο -ακόμα και κάνοντας έρωτα ο ένας με τον άλλο [...]

Παρ' όλα αυτά, η μάχη ενάντια σε κάτι δεν είναι ποτέ αρκετή χρειάζεται να παλέψουμε μαζί για κάτι, για ένα διαφορετικό μέλλον, γι' αυτό που θεωρούμε ότι είναι η καλύτερη λύση για να ζήσουν όλοι οι άνθρωποι [...] Το να συναντηθούμε, να ζήσουμε μαζί -Ταагιούς στα αραβικά- είναι ταυτόχρονα το μέσο και ο σκοπός μας [...]

Το γκρέμισμα των συνόρων, του έθνους και της φυλής μπορεί να είναι ο απώτερος στόχος, αλλά η κατάσταση είναι λιγάκι πιο δύσκολη από αυτό. Οι παλαιστίνιοι-ες ως μια εθνοτική ομάδα που υφίσταται εθνική καταπίεση, όπως και έλλειψη αυτοδιάθεσης αλλά και κράτους, μάχονται ενάντια στην καταπίεση τους, με τον πιο κοινό και οικείο τρόπο [...]

Τι πρέπει να κάνουμε ως αναρχικοί σε αυτόν τον αγώνα; Γιατί παλεύουμε στην πραγματικότητα και με ποιον; Προσπαθούμε να γίνουμε μέρος αυτής της «διαδικασίας εθνικής απελευθέρωσης» όπως κάνουν κάποιοι ακτιβιστές της ισραηλινής ριζοσπαστικής αριστεράς και να δούμε τους εαυτούς μας ως εβραίους παλαιστίνιους; Ή πιστεύουμε ότι η εθνική απελευθέρωση είναι απλά ένα σημείο από το οποίο πρέπει κάποιος να περάσει, ένα σημείο μπροστά του και ότι τη μέρα που θα τερματιστεί νικηφόρα (και άλλη μια καλή ερώτηση θα ήταν «Τι σημαίνει τερματισμός ενός εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα στην Παλαιστίνη;») θα είναι επίσης η μέρα που οι παλαιστινιακές μάζες, θύματα εκμετάλλευσης, θα αρχίσουν την κοινωνική επανάσταση μαζί με τους εβραίους αδερφούς και αδερφές τους της εργατικής τάξης; Ή είναι ίσως τελείως αδιάφορο το τι πιστεύουμε ή θέλουμε γιατί είμαστε μέρος της αποικιοκρατικής κοινωνίας και ως τέτοιοι-ες θα πρέπει να προσφέρουμε την άνευ όρων αλληλεγγύη μας με τους σκοπούς και τις ανάγκες των καταπιεζόμενων;

tvxs.gr, 19/10/23

Αυτές οι ερωτήσεις, παρότι κυνικά διατυπωμένες δεν σημαίνει ότι δεν αξίζουν. Η εθνική απελευθέρωση ήταν πάντα διφορούμενη. Είναι η απελευθέρωση από μια αποικιοκρατική καταπίεση και ταυτόχρονα η οικοδόμηση νέων μοντέλων καταπίεσης και εκμετάλλευσης και είναι ακριβώς μέσα σε αυτή την αναποφάσιστη κατάσταση που χρειάζεται να διαλέξουμε τον δρόμο μας. Αυτό γίνεται ακόμη πιο περίπλοκο όταν μιλάμε για μια αποικιοκρατική κατάσταση που δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με το να στείλουμε τις αποικιοκρατικές δυνάμεις πίσω στις πατρίδες τους. Μάλλον, είναι ένα ζήτημα απο-αποκιοποίησης της κοινωνίας των εποίκων, να λάβουμε τους ισραηλινούς υπόψη όχι μόνο ως τωρινούς καταπιεστές αλλά επίσης ως ένα λαό που αξίζει τις ίδιες ελευθερίες και δικαιώματα όπως όλοι οι άλλοι λαοί της περιοχής.

Ο κοινός παλαιστινιακός/ισραηλινός αγώνας -η μάχη ενάντια στο τείχος, στην οποία συμμετέχουν οι Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος ή οι πολλές καμπάνιες κατά τις οποίες το Τααγιούς υποστήριξε τις παλαιστινιακές κοινότητες στα κατεχόμενα εδάφη ή στο Ισραήλ του 1948- μοιάζει ο καλύτερος τρόπος για να αντιμετωπιστούν οι πολλές αντιφάσεις με έναν πολιτικά παραγωγικό τρόπο. Η κοινή δουλειά των ισραηλινών και παλαιστινίων είναι, υπό αυτή την έννοια, ένας από τους σκοπούς, ίσως ο πιο σημαντικός, οποιασδήποτε καμπάνιας στην οποία συμμετέχουμε, είτε είναι η αντίσταση στο τείχος, είτε οι κατεδαφίσεις σπιτιών, είτε οι εισβολές του στρατού. Μέσα από αυτή τη δουλειά αποδομούμε τα ρατσιστικά θεμέλια της σύγκρουσης [...]

Φυσικά η συνάντηση Παλαιστινίων και Ισραηλινών δεν είναι μια εύκολη υπόθεση για εκείνες και εκείνους που βρίσκονται σε οποιαδήποτε από τις δύο πλευρές. Θα πρέπει να θυμόμαστε τις πολλές πολιτισμικές, πολιτικές και κοινωνικές διαφορές που υφίστανται, παράλληλα με τις θέσεις ισχύος μας μέσα σ' αυτή τη σύγκρουση -θέσεις που δεν μπορούμε απλά να αγνοήσουμε με την ελπίδα ή την πεποίθηση ότι είμαστε απλά ισότιμοι σύντροφοι σε έναν αγώνα. Ο αγώνας για την αλλαγή και την αμφισβήτηση της παλαιστινιακής κουλτούρας, με τα πατριαρχικά, μιλιταριστικά και ομοφοβικά στοιχεία, δεν είναι δική μας δουλειά, αλλά αντίθετα είναι των παλαιστίνιων συντρόφων μας, στους οποίους θα πρέπει να προσφέρουμε την αλληλεγγύη μας -πρώτα και κύρια αφαιρώντας το βάρος της κατοχής από τους ώμους τους και καταπολεμώντας αυτά τα στοιχεία στη δική μας κοινωνία. Η απελευθέρωση είναι πάντα μια διαδικασία και μπορεί να εξελιχθεί ή να ενταθεί μόνο αφαιρώντας το μεγαλύτερο εμπόδιο που στέκεται στον δρόμο της.»[73]

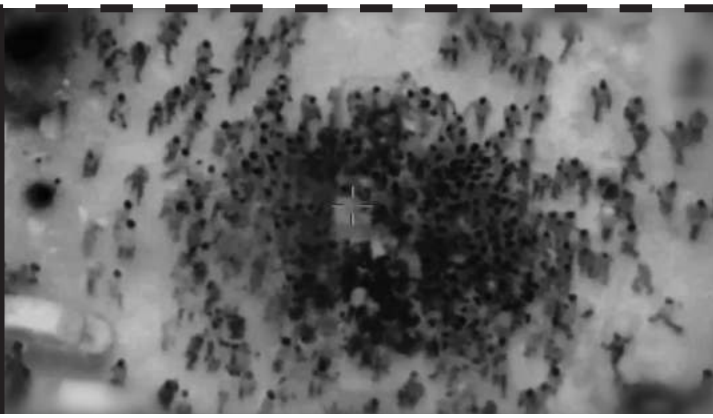
73. Γιόσι Μπαρτάλ, Δοκίμια και Σκέψεις, ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΤΕΙΧΟΣ, Εκδόσεις των συναδέλφων, Αθήνα, 2015

«Στην Παλαιστίνη αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, θα ήθελα να δω μέρη όπου θα μας επιτρεπόταν να ζήσουμε τη ζωή μας. Θέλω έναν εντελώς διαφορετικό κόσμο. Θέλω απελευθέρωση. Έναν κόσμο όπου ο σεβασμός θα έχει επιστρέψει στην ανθρωπότητα σε όλες τις μορφές και τις αποχρώσεις του. Όπου οι άνθρωποι θα επιτρέπεται να είναι ο εαυτός τους, χωρίς να ζουν με φόβο.

Δεν με νοιάζει πως θα ονομαστεί αυτό το μέρος. Δε με νοιάζουν οι σημαίες. Ελευθερία χωρίς εθνικότητα και ταυτότητα. Όχι κομμουνιστικού ή ισλαμικού τύπου. Θέλω ένα μέρος όπου κάθε θρησκεία θα είναι σεβαστή. Τα ζώα θα πρέπει επίσης να είναι ελεύθερα. Θέλω μια ουτοπία και δεν θα αποδεχτώ τίποτα λιγότερο.

Αν πεθάνουμε πολεμώντας για έναν τέτοιο κόσμο, τότε, τουλάχιστον θα έχουμε πεθάνει έχοντας δώσει μια καλή μάχη. Τη στιγμή που θα σταματήσουμε να πιστεύουμε ότι μπορούμε να φτάσουμε στην ουτοπία, δε θα μας έχει απομείνει τίποτε για να παλέψουμε. Γιατί να συνεχίσεις να ανασαίνεις, αν πιστεύεις ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει;»[74]

Τη στιγμή που τελειώνει αυτή η μπροσούρα η ισραηλινή επιθετικότητα συνεχίζει αμείωτη και 5 μήνες μετά την 7η Οκτώβρη παράγει διαρκώς νέα γεγονότα που εντείνουν τις συνθήκες εξαθλίωσης του παλαιστινιακού πληθυσμού...

104 άτομα σκοατώθηκαν από ισραηλινά πυρά στην προσπάθειά τους να αποκτήσουν πρόσβαση σε φορτηγά επισιτιστικής βοήθειας στη Γάζα

74. Lina Nabusly, Βηθλεέμ, Δυτική Όχθη, 2018 - Συνεντεύξεις με ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εκδ. ΚΑΜΙΟΝΕΤΑ, 2023.

Η μπροσούρα «για την αλληλεγγύη στον αγώνα των παλαιστινίων για αξιοπρέπεια, γη και ελευθερία» εκδόθηκε στην Αθήνα, τον Μάρτιο του 2024, από τη «συνέλευση αναρχικών ενάντια στα αυτονόητα του κόσμου της εξουσίας» σε 800 αντίτυπα. Διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά. Μπορεί να βρεθεί σε καταλήψεις, στέκια και αυτοοργανωμένους χώρους.

